

Ι.ΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Οδός Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασίς Χαρ. Ἀννίνου. (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετὰφρασίς Δισάπου. (συνέχεια). — Ἀλβέρτου Δελπί : Η Ε-Π'ΣΤΟΛΗ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προσηλωσία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

*Ἐξέφερον ὑπόκωπον στεναγμόν. (σελ 779).

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ [Συνέχεια].

Ε'.

ΤΟ ΔΕΙΠΝΟΝ ΕΝ Τῷ ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΕΙῷ

Ὁ Γεράρδος δὲν ἠγάχριστῆσε τὴν συνοδοιπόρον του διὰ τὴν ἀπόφασίν της.

Ἡ ἔμπνευσις τῆς γενναιότητος ὡς καὶ ἡ τῆς μεγαλοφυίας εἶνέ τι μὴ ἐπιδεχόμενον πληρωμῆν καὶ ἀνταμοιβήν. Ἡ γενναιότης εἶνε ἡ μεγαλοφυία τῆς καρδίας.
Ἡ Ἀντωνιέττα μετὰ τὴν παροδικὴν ἐκείνην ἔξαψιν, ἐπανάπεσεν εἰς τὴν συνήθη αὐτῆς γαλήνην. Ὁ οὐρανὸς βαθμηδὸν εἶχεν ἀπαλλαγῆ τῶν πρωϊνῶν συνέφων, ἥλιος δὲ θαλπερὸς ἀπεξήραινε τὰς ὁδοὺς καὶ διέχεεν ἐπὶ τῶν δένδρων τὸ χρῶμα τοῦ ἔαρος. Οἱ ἐρυθροὶ τῶν φυλῶν κάλυκες ἐφύοντο ἄνωθεν τῶν ἀπὸ τοῦ

παρελθόντος ἔτους ξηρῶν καὶ ἀμαυρῶν κλάδων. Ἐκ τοῦ ὕδατος, τοῦ εὐρισκομένου εἰς τοὺς ἐκ τῶν τροχῶν σχηματισθέντας αὐλακκας, ἔπινον ὕδωρ διὰ τοῦ ράμφους τῶν αἰ σεισοπυγίδες μόλις πτόουμένοι ἐκ τῶν βημάτων τῶν ἵππων. Μακρὰν, εἰς τὴν πεδιάδα, αἱ καλάμιναι στέγαι τῶν καλυθῶν ἐλαμποκόπουν ὡς χρυσαί, οἱ δὲ βόες βόσκοντες εἰς τὸ ὑγρὸν ἔδαφος ἐκλείον τὰ μεγάλα βλέφαρα διὰ νὰ προφυλάξωσι τὰ ὄμματα τῶν καταπλημμυρούμενον ἀπὸ χλιαρᾶς ἀκτίνας.

Οἱ δύο νέοι ἔβαινον ἐγγὺς ἀλλήλων, ἢ μὲν Ἀντωνιέττα ρεμβή και οἰοεὶ ἀπορροφῶσα μετὰ τοῦ καθαροῦ ἀέρος ὄλην ἐκείνην τὴν ποιητικὴν ἡδονήν, ὁ δὲ νέος, ἀνήσυχος ἦδη, κυμαίνόμενος μεταξὺ τῆς μεταμελείας καὶ τῶν ἀορίστων ἐλπίδων, συγκινούμενος ὁσάκις ἐστρέφετο πρὸς τὸν ὀρίζοντα, ὅπισθεν τοῦ ὁποῦ, πέραν ἐκεῖ, εὐρίσκετο ἡ μήτηρ του, θρηνοῦσα διὰ τὴν ἀναχώρησίν του καὶ συγκινούμενος ἐπίσης ὁσάκις στρεφόμενος ἔβλεπε πλησίον του τὸ ὄρατον ἐκεῖνο πλάσμα, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς ἔπεμπε πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ τὸ προστατεύσῃ.

Ἡ ὄρα προὔχεται καὶ παρήρχετο καὶ οἱ ἵπποι ἐβάδιζον. Ἐκτὸς τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν συνήθων κατ' ἐρωταπόκρισιν φιλοφρονήσεων: — Κάθησθε καλά; — Μάλιστα, εὐχαριστῶ. — Μήπως ἐκουράσθητε; — Ὅχι, καθόλου, θὰ φθάσω χωρὶς νὰ κουρασθῶ ἐκτὸς παρατηρήσεων τινων περὶ τῶν διαφορῶν τοποθεσιῶν, τῶν καθ' ὁδὸν ἀπαυμένων καὶ τινων περιεσκεμμένων ἐρωτήσεων, δυναμένων ὁπωσοῦν νὰ βελτιώσωσι τὴν προτέραν κατάστασιν, οἱ συνοδοιπόροι οὐδεμίαν ἄλλην ἀντήλλαξαν συνομιλίαν ἀπὸ τῆς ἀναχώρησεως τοῦ Μιχαήλ.

Ἐν τούτοις, τὰ πρὸς συνδιάλεξιν θέματα δὲν ἔλειπον καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ καταλληλότερον εἰμὴ ὁ βίος αὐτὸς τῆς νεανίδος, τὸ παρελθόν της, τὸ μέλλον της, ὁ δὲ Γεράρδος λίαν ἀβρῶς ἐπελήθη αὐτοῦ καὶ ἐπιτηδεῖως παρεκίνησε τὴν Ἀντωνιέτταν νὰ διηγηθῇ αὐτῇ πανθ' ὅσα εἶχεν ὑποστῆ καὶ πᾶν ὅ,τι ἤλπιζεν.

— Ἀναντιρρήτως, εἶπε περατοῦσα τὴν διήγησίν της, πιστεύω ὅτι ἐγεννήθην ἐκ γονέων πολὺ ἀνωτέρων τὴν περιωπὴν ἀπὸ τὴν παιδαγωγόν μου, ἀλλὰ πρὸς τί νὰ φροντίζω περὶ τούτου; Αἱ μοναχαὶ δὲν ἔχουσι γονεῖς. Ὁ Θεὸς ταῖς τὸ ἀπαγορεύει, ὅστις μόλα ταῦτα ἔδωκεν εἰς αὐτὰς καὶ πατέρα καὶ μητέρα. Αὐτὸς ἐπέχει τόπον γονέων καὶ δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην προστασίας. Θὰ γείνω μοναχὴ καὶ οὐδενὸς θὰ ἔχω πλέον ἀνάγκην ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ. Θὰ μοὶ εἶνε δὲ τοῦτο εὐκόλον, διότι οὐδένα ποτὲ ἠγάπησα.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Γεράρδος, ἀφοῦ πιστεύετε ὅτι ἔχετε γονεῖς, ἀφοῦ αἰσθάνεσθε ὅτι ὑπάρχουσι, καίπερ τόσον ἐπιμελῶς ἀποκρυπτόμενοι, πρέπει νὰ ἐλπίζετε ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ σᾶς ἀναζητήσῃσι διὰ νὰ σᾶς παραλάβωσι μαζί των.

— Ποσῶς, κύριε. Οἱ γονεῖς, οἵτινες μ' ἐμπιστεύονται εἰς τὴν παιδαγωγόν, ἣν ἀπώλεσα, θὰ ἤρχοντο νὰ μὲ ἰδῶσιν ἅπαξ τοῦλάχιστον τοῦ μηνός, ἐνῶ καθὼς σᾶς εἶπα, ἐπὶ δεκαεπτὰ ἔτη δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ ἰδῶ ἄλλα παρὰ τέσσαρα ἢ πέντε ζῆνα πρόσωπα. Θὰ μοὶ ἀπαντήσητε ἴσως ὅτι ἡμῖν τέκνον ἀνάξιον προσοχῆς, ὅτι οἱ γονεῖς, οἵτινες ἐκρύπτοντο, ἠδύνατο νὰ ἔχουσιν εὐλογον ἀφορμὴν πρὸς τοῦτο· ἀλλ' ἐν διαστήματι δεκαεπτὰ ἐτῶν, κύριε, ἦτο δυνατόν νὰ λάμψῃ καὶ μία ἀκτίς ἡλίου, ἢ δὲ ἀκτίς αὐτῆ θὰ ἤρκει νὰ μὲ κάμῃ νὰ

ἰδῶ ὅτι ἡμῖν τέκνον ἐνὸς οἰουδῆποτε. Ἀλλὰ τίποτε! . . . κανεὶς δὲν ἐφάνη! . . . μόνον μερικὰ λουδοβίκεα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μᾶς ἤρχοντο. Ἀλλὰ τὰ χρυσα νομίσματα φέρουσι τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως· δὲν εἶνε οἰκογενειακαὶ προσωπογραφία. Παρουσιάσθη μία εὐκαιρία· ἡ παιδαγωγός μου ἦτο ἐτοιμοθάνατος, ἡμῖν μόνῃ, ἐγκαταλελειμένη· ἦτο τοῦτο εὐλογος αἰτία ὅπως ὁ πατήρ μου ἢ ἡ μήτηρ μου προσδράμῃ πρὸς ἐντάμωσίν μου. Τί συμβαίνει δέ; Εἰδοποιοῦνται δι' ἐπιστολῆς τῆς παιδαγωγῆ μου, φθάνει εἰς ταχυδρόμος, κομίζει μίαν ἀπάντησιν καὶ ἀναχωρεῖ ἐκ νέου· ἡ παιδαγωγός μου καίει τὴν ἀπάντησιν ταύτην, ἐκπνέει καὶ τὸ μυστήριον θηῆσκει μετ' αὐτῆς, μ' εὐρίσκετε δὲ σεῖς ἐντὸς χάνδακος μεθ' ἐνὸς χωρικοῦ, πρὸς ὃν ἐνεπιστεύθησαν τὴν τύχην μου καὶ τὴν ζωὴν μου, ἐκτιμηθέντα ἀμφοτέρα εἰκοσιπέντε λουδοβίκεα. Ὁ χωρικός αὐτὸς εἶχε διαταγὴν νὰ μὲ ῥίψῃ ἐντὸς μοναστηρίου, εἰς ὃ ἀναμφιβόλως θὰ πληρωθῆ τὸ πρὸς συντήρησίν μου ἀναγκαῖον ποσόν. Ἰδοῦ τίνι τρόπῳ ἐννοοῦσι τὸ μέλλον μου οἱ κύριοι τοῦ πεπρωμένου μου. Καλέσατε σεῖς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους γονεῖς μου, τὸ ἐπ' ἐμοί, δὲν ἔχω τὸ θάρρος. Βλέπω ὅμως ὅτι λυπεῖσθε· μήπως ἔχω πρὸς τοὺς ἄλλοις καὶ αὐτὴν τὴν δυστυχίαν, νὰ μεταδίδω τὴν ὀδύνην μου εἰς ἀνθρώπους· εὐτυχεῖς. Φαιδρύνθητε, σᾶς παρακαλῶ.

Ὁ Γεράρδος τῷ ὄντι ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν κατεχόμενος ὑπὸ μελαγχολίας, ἣν φυσικῶ τῷ λόγῳ ἀπέδιδεν εἰς τὴν θλιβερὰν διήγησιν τῆς νεανίδος.

Ἡ Ἀντωνιέττα ἐπανέλαβεν:

— Γνωρίζετε τώρα ἀρκετὰ τὰ κατ' ἐμέ, ὥστε δύναμαι ν' ἀπαιτήσω νὰ μάθω καὶ ἐγὼ τὰ καθ' ἡμᾶς ἐν μέρει. Κάμετέ με νὰ ἐννοήσω, σᾶς παρακαλῶ, εἰς τί συνίσταται ἡ οἰκογενειακὴ εὐδαιμονία. Μοῦ ὠμιλήσατε περὶ τῆς μητρὸς σας, τῆς ἀληθοῦς καὶ πραγματικῆς μητρὸς τὴν ὁποῖαν σεῖς ἔχετε. . .

— Ὡ, ναί, δεσποινίς! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος, εἶνε ἀληθὴς μήτηρ!

— Δὲν ἔχετε ἀδελφὸν ἢ ἀδελφὴν;

— Εἶχα ἓνα ἀδελφὸν δεσποινίς, ἓνα ἀδελφὸν δίδυμον, τὸν ὁποῖον ἡ μήτηρ μου ἐλάτρευεν. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὸν ἠγάπα περισσότερο ἐμοῦ, ἐξεπλάγην δὲ πάντοτε πῶς ἐδείκνυε φανερὰ τὴν προτίμησίν της αὐτῆ, ἢ ἀγγινοῦστατη, ἢ χρηστοτάτη, ἢ φιλοστοργοτάτη τῶν μητέρων. Ἐχάσαμεν τὸν ἀδελφόν μου ἐν ἡλικίᾳ δέκα ἐτῶν· ἀπέθανεν ἐκ πυρετοῦ μετὰ τὴν εὐλογίαν ὑφ' ἧς προσεβλήθημεν ἀμφοτέροι, ἐπέζησα δ' ἐκ τῶν δύο ἐγώ, ὁ ὀλιγώτερον ἀγαπώμενος, διὰ τὸν θάνατον τοῦ ὁποῦ ὀλιγώτερον ἤθελε λυπηθῆ ἡ μήτηρ μας. Ἀλλὰ πρὸς τί τάχα νὰ φαίνομαι ὅτι κατηγορῶ τὴν ἀγαθὴν μου μητέρα, τὸ εἶδωλον αὐτὸ τῆς καρδίας μου;

— Ἐγὼ θὰ σᾶς τὸ εἶπω, ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνιέττα· παραπονούμενος κατὰ τῆς μητρὸς σας νομίζετε ὅτι παρηγο-

ρεῖτε κάπως ἐμέ, διότι δὲν εἶχα ποτὲ μῆτέρα.

— Εἶνε ἀληθές, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος, εὐχαριστήσας δι' ἐνὸς βλέμματος τὴν εὐγενῆ νεανίδα, ἀπὸ δὲ τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ μου, τούτεστι πρὸ δεκαεπτὰ ἐτῶν περίπου, ἡ μήτηρ μου ἠγάπησεν ἐμὲ μόνον περισσότερο, ἀφ' ὅσον ἄλλοτε ἠγάπα καὶ τὰ δύο της τέκνα ὁμοῦ. Ἐν τούτοις, ὄφειλον νὰ ἐγκλωπθῶ τὸ στρατιωτικὸν στάδιον. Ἠγόρασα τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπολοχαγοῦ εἰς τὸ σύνταγμα τῶν δραγόνων τοῦ Πειζάκ, ὅπερ ὁ κύριος Λουβοᾶ ἐπεμφεν εἰς τὸν ὑπὸ τὸν Κατινὰ στρατόν. Ὡ! ἂν ἐβλέπετε σήμερον τὴν πρῶταν τοὺς θρήνους τῆς μητρὸς μου ὅτε μὲ ἐνηγκαλίσθη· ἂν ἠκούετε τὰς φιλοστόργους συστάσεις της καὶ τὴν γλυκεῖαν εὐγλωττίαν, δι' ἧς ἐνεθύμιζεν εἰς ἐμὲ τὸν στρατιώτην τὴν μνήμην τοῦ πατρὸς μου, διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ὁποῦ ἀπώλεσε τὸν μόνον ἐπὶ γῆς ἔρωτά της· σεῖς, ἦτις ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθητε τὸν βίον τῶν εὐδαιμόνων ἀνθρώπων, ἀναλογίσθητε πρὸς στιγμὴν τὸν τόσον γαλήνιον, τόσον ἐντιμον, τόσον μετριόφρονα τῶν δύο ἀγνῶν ἐκείνων ψυχῶν, αἵτινες οὐδέποτε ἔσχον ἄλλην φιλοδοξίαν εἰμὴ ν' ἀγαπῶσι περισσότερο ἀφ' ὅσον οἱ ἄλλοι τοὺς ἠγάπων. Ἡ μήτηρ μου δὲν ἔχει πλέον κανένα ἄλλο στήριγμα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἐπεθύμει πολὺ ὅπως τὰ τηλεβόλα τοῦ δουκὸς τῆς Σαβοῖας μὲ ἀφήσωσι νὰ ἐπανέλθω ζῶν εἰς τὸν πύργον τοῦ Λαβερνῆ.

— Ὡ! θὰ ἐπανέλθετε! ἀνέκραξεν ἡ Ἀντωνιέττα· καλεῖσθε λοιπὸν Λαβερνῆ; Εἶσθε ἀξιοματικός; εὐπατριδής;

— Ναί, δεσποινίς.

— Ἐχετε καὶ σεῖς δύο ὀνόματα; προσέθηκεν ἡ νεανὶς μελαγχολικῶς.

— Δι' ὅλον τὸν κόσμον καλοῦμαι κόμης Λαβερνῆ διὰ τὴν μητέρα μου Γεράρδος.

— Γεράρδος! ἐπανέλαβεν ἡ Ἀντωνιέττα, εἶνε ὄρατον ὄνομα.

— Ἰδοῦ, δεσποινίς, ὅτι γνωρίζετε τώρα τὰ κατ' ἐμέ, ὅσον καὶ ἐγὼ τὰ καθ' ὑμᾶς· βλέπετε δὲ ὅτι προτείνω ὑμῖν κατ' ἀρχὰς νὰ σᾶς ὀδηγήσω πρὸς τὴν μητέρα μου, ἐφερομένη πρὸς ὑμᾶς ὡς πρὸς ἀδελφὴν.

— Πρέπει ὅμως νὰ ὑποθέσω, εἶπε πονηρῶς ἡ νεανὶς, ὅτι κάμνω καλλιτέραν ἐντύπωσιν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἢ κατόπιν.

— Μ' ἐσυγχωρήσατε, εἶπεν ὁ Γεράρδος, ἐπιθέτων τὸ δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων.

— Καὶ πῶς νὰ μὴ συγχωρήσῃ τις ἐκείνον, ὅστις τόσον εὐγενῶς διανύει εἴκοσι λεύγας ἐκτρεπόμενος τῆς ὁδοῦ του, ὅπως συνοδεύσῃ δύστροπον νεανίδα — ὦ, ναί! δύστροπον, διότι ἰδοῦ, καὶ πάλιν θὰ παραπονηθῶ. . . Δὲν ὠδοιπαρήσαμεν τάχα ἀρκετὰ; ὁ στόμαχός μου μετρεῖ τὰς λεύγας ἀκριβῶς ὡς ὠρολόγιον. Πεινώ, κύριε· πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω.

— Φεῦ! δεσποινίς· εἴμεθα εἰς πλήρη ἐρημίαν· τὸ τελευταῖον χωρίον, ἐξ οὗ διήλθομεν, ἀπέχει δύο λεύγας ὅπισθεν· πρέπει δὲ νὰ διανύσωμεν τρεῖς μακρὰς λεύγας ἀκόμη, πρὶν φθάσωμεν εἰς ἄλλο.

— Καὶ ἡ ἡμέρα πλησιάζει νὰ τελειώσῃ, εἶπεν ἡ νεάνις, καὶ ἔρχεται τὸ ψῦχος.

Ἦτο περίπου ἡ τετάρτη ὥρα ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ὠχρίασει· ἰόχρους ὀμίχλη ἤρχιζεν ἡδὴ νὰ ἐπιπλανᾶται εἰς τὸν ὀρίζοντα. Ὁ Γεράρδος περιστρεφόμενος καθ' ὅλα τὰ σημεῖα, ἤσθάνετο τὴν σφοδρὰν ἐκείνην λύπην, ἣν πᾶς εὐαίσθητος αἰσθάνεται βλέπων ὀδύνην τινά, ἣν δὲν δύναται ν' ἀνακουφίσῃ.

Αἶφνης, μεταξύ τῶν δένδρων, ὅπισθεν δασυλλίου ἤκουσε τὸν κρότον σφύρας καὶ εἶδε λάμπουσαν τὴν ἐρυθρὰν φλόγα σιδηρουργείου.

— Δεσποινίς, εἶπεν, ἄς ἀποβλέψωμεν εἰς τὸ μᾶλλον κατεπεῖγον· αἰσθάνεσθε ψῦχος, ἰδοὺ πῦρ. Δὲν πιστεύω νὰ εἴμεθα τόσον ἀτυχεῖς, ὥστε νὰ μὴ εὐρωμεν ὀλίγα αὐγὰ νὰ ψήσωμεν εἰς αὐτὴν τὴν φωτιάν. Εὐαρεστήσθε νὰ στραφῶμεν δεξιά;

— Ἄς στραφῶμεν, εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα.

Εἰσῆλθον εἰς ἀτραπὸν κοίλην καὶ βαθεῖαν, ἣς τὰ ἐκατέρωθεν ὑψώματα παρίστων αὐτὴν ὡς σπήλαιον. Τὴν ἀτραπὸν ταύτην ἔσκεπον κλίνοντα ἐπ' αὐτῆς δένδρα ἀειθαλῆ καὶ δρύς, ἐξ ὧν ἐκρέμαντο κίτρινα ἤδη φύλλα. Ἡ δρόσος μετετρέπετο εἰς ψῦχος· ἡ ἐπιπνέουσα ἐπὶ τῆς πεδιάδος αὐρὰ εἰσεχώρει θροοῦσα εἰς τὴν ἐκ κλάδων ἐκείνην θολίαν.

Εἰς τὴν ἀτραπὸν ἦτο λύκη, ἐνῶ ἦτο ἀκόμη ἡμέρα ἐν τῇ κυρία ὁδῷ. Τὸ θέαμα ἦτο θελκτικόν, ἀλλ' οἱ ὀδοιπόροι ἐν τῇ σπουδῇ τῶν περιφρονητικῶς ἀντιπαρῆλθον πρὸ τῶν εὐρώστων κισσῶν, οἵτινες περιπλέκοντο μέχρι τῆς κορυφῆς τῶν δένδρων, εἶτα δὲ κατερχόμενοι ἀπέληγον παρὰ τὴν ρίζαν αὐτῶν εἰς στρώματα χλοερὰ ἀμαυροῦ πρασίνου χρώματος. Εἰς τὸ βάθος τῆς τοποθεσίας ἐκείνης ἐφάνη τὸ σιδηρουργεῖον μετὰ τῆς πεφλογισμένης αὐτοῦ καμίνου, ἡ εὐρεῖα αὐτοῦ ἀνοικτὴ θύρα ἐδήλου ὅτι ἡ ἐσωτερικὴ θερμότης ἤρκει εἰς τοὺς ἐντὸς οἰκοῦντας. Αἱ φλόγες, αἵτινες ἦσαν ὅτε μὲν ἐρυθραὶ ὅτε δὲ κυανωπαί, ἀναλόγως πρὸς τὴν ἔντασιν μεθ' ἣς ἐξῆπτεν αὐτὰς ὁ φυσητήρ, ἐφώτιζον ρωμαλέον σιδηρουργόν, ἕνα νέον μαθητευόμενον καὶ εἰς μίαν γωνίαν γυναῖκα τριακοντούτιδα, ἣτις ἐλίκνιζε τὸ τέκνον τῆς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ἰσταμένη παρὰ τὸ παράθυρον καὶ τονθορίζουσα παλαιὸν ἄσμα.

Εὐθύς ὡς ἀντήχησε τὸ βῆμα τῶν ἵππων, ὁ σιδηρουργός, πρὸς ὃν ὁ κρότος ἐκείνος προκινήγειλεν ἐργασίαν καὶ κέρδος, ἔπεμψε τὸν μαθητευόμενον πρὸς ὑπάντησιν τῶν ὀδοιπόρων.

Ὁ Γεράρδος ὅμως προέλαβε τὴν ὑποδοχὴν καὶ προχωρήσας μόνος ἔφιππος μέχρι τῆς φλιάς τῆς θύρας:

— Δὲν πρόκειται νὰ πεταλώσωμεν τ' ἄλογά μας, εἶπεν, ἀλλὰ κρούνομεν καὶ πεινώμεν, ἐσυλλογίσθημεν δὲ ὅτι εὐκολώτερον καὶ ταχύτερον θὰ κερδήσῃ ἡ οἰκοκυρὰ ἐδῶ τοῦ σιδηρουργείου ἡμίσειαν πιστόλαν, ἂν μᾶς ὑποδεχθῇ καλῶς καὶ ἂν μᾶς δώσῃ αὐγὰ νωπά, παρὰ ὁ πετα-

λωτῆς δώδεκα σόλδια ἂν πεταλώσῃ τοὺς ἵππους. Μήπως ἠπατήθην; Δυνάμεθα νὰ καταβῶμεν;

Ὁ σιδηρουργός ἀντι ν' ἀπαντήσῃ ἐμείδισεν καὶ ἐπλησίασε διὰ νὰ κρατήσῃ τὸν ἀναβολέα τοῦ Γεράρδου, ὅστις ἔφρασε διὰ τοῦ ἵππου τοῦ τὴν θύραν καὶ ἐμπόδιζε τὸ φῶς. Ἰδὼν καὶ τὴν νεάνιδα ἐπὶ τοῦ ἐτέρου ἵππου,

— Γυναῖκα! ἐφώνησε πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἔλα ἐδῶ!

Ἄλλ' ἡ Ἀντωνιέττα κατῆλθε μετ' εὐκρινείας ἀπὸ τὰ νῶτα τοῦ ἵππου τῆς καὶ παρευθεῖσα ἐκάθησε πλησίον τοῦ πυρός.

Ὁ Γεράρδος ἀπῆλθε μετὰ τῆς συζύγου τοῦ σιδηρουργοῦ διὰ νὰ προετοιμάσῃ τὰ τοῦ δείπνου. Ἐν τοσοῦτῳ, ἡ νεάνις κατάκοπος ἐξέτεινε τὰς χεῖράς τῆς πρὸς τὴν πυρὰν διὰ νὰ θερμανθῇ προφυλάττουσα, ἅμα τὸ πρόσωπόν τῆς. Ὁ Γεράρδος ἐπανῆλθε κομίζων τὸ δείπνον καὶ ἐκάθησεν ἀντικρὺ τῆς Ἀντωνιέττας. Τὸ δείπνον ἦτο λαμπρὸν· συνίστατο ἐξ ὠῶν, ἐξ ἐλαφροῦ οἴνου, ἐκ τεμαχίου ἐξαιρέτου τυροῦ καὶ καρύων. Τὰ πῆλινα σκεύη ἀπῆστραπτον ἐκ καθαριότητος· καθαριώτατα δὲ ἦσαν καὶ τὰ ἐκ χονδροῦ ὑψάσματος μακτρακαὶ τὰ ἐκ λευκοσιδήρου ποτήρια. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου ἀντήχει τὸ ἄσμα τοῦ σιδηρουργοῦ, ὅστις δὲν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὸν πεπυρακτωμένον ἤδη σιδηρον, ὅπερ κατειργάζετο, ἐνῶ χονδρὸς αἰλουρος ἐθύμωσεν ροχαζῶν διήρχετο ἀκαταπαύστως θεωπευτικῶς προστριβόμενος εἰς τοὺς πόδας τῆς Ἀντωνιέττας.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ὁ Γεράρδος μετὰ τὸ πέρας τοῦ δείπνου, οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν νὰ δώσουν κανένα μέρος πρὸς ὑπνον. Ἡ κλίνη σας ἀπέχει ἀπ' ἐδῶ, δεσποινίς, τρεῖς λεύγας. Νομίζετε ὅτι εἰσθε ἱκανὴ νὰ διανύσῃτε αὐτὸ τὸ διάστημα;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνιέττα. Ἄλλὰ τί ἐμπόδιζει τάχα νὰ μὲ ἀφήσουν νὰ κοιμηθῶ ἐπὶ ὀλίγας ὥρας ἐπ' αὐτῆς τῆς παλαιᾶς ἑδρας, πλησίον τῆς φωτιάς; Ἄφου ἀνεπαύθη, αἰσθάνομαι περισσότερο τὴν κόπωσίν μου. Οὔτε βῆμα δὲν ἠμπορῶ νὰ κάμω.

— Ἐξαιρετα, εἶπεν ὁ Γεράρδος. Προτιμότερα ὅμως θὰ ἦτο διὰ σᾶς αὕτη ἡ μαλακὴ προβειά, τὴν ὁποίαν μοῦ προσέφεραν ἡ οἰκοδέσποινα. Εἶνε τόσον πυκνὸν τὸ μαλλί, ὥστε καλλίτερον στρώμα δὲν θὰ εὐρετε.

— Αὐτὴν κρατήσατέ την διὰ σᾶς, κύριε κόμη, εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα προσηλοῦσα ἐπὶ τοῦ νέου βλέμμα περίεργον, ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἴδῃ τὸ ἀποτέλεσμα ὅπερ παρήγεν ἐπὶ τοῦ Γεράρδου ἡ ὀνομασία αὕτη, δι' ἣς διὰ πρώτην φοράν τὸν ἀπεκάλει. Ἐγὼ θὰ μείνω εἰς αὐτὴν τὴν ἑδραν καὶ θὰ κοιμηθῶ χωρὶς φόβον ὅτι θὰ σᾶς φανῶ χωριάτισσα, στερουμένη ἀνατροφῆς. Στρώσατε καὶ σεῖς τὸ κρεβάτι σας σιμὰ εἰς τὴν ἐστίαν καὶ μιμήθητέ με, διότι καὶ σεῖς ἐπίσης θὰ εἰσθε κουρασμένοι.

Ὁ σιδηρουργός καὶ ἡ σύζυγός του παρετήρουν μετὰ καλοκαγάθου οὐδετερότητος τὰς προετοιμασίας ταύτας τῶν ξένων

των. Ὅταν τέλος τοὺς εἶδον συμφωνήσαντας, ἀπεχώρησαν εἰς τὸ πλησιόχωρον δωμάτιον, ἐν ᾧ κατὰ τὸ ἔθος, ἐπὶ μίᾳς μόνῃς καὶ ἀπεράντου κλίνῃς ἀνεπαύοντο τὴν νύκτα πάντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ κατοικοῦντες. Οἱ ἵπποι, τοποθετηθέντες ὑπὸ ἐξώστεγόν τι, ἔτρωγον μετὰ φασερού κρότου τῶν σιαγόνων τὸ ἄχυρον καὶ ζηρὸν χόρτον. Πᾶν ἔτερον φῶς ἐσβέσθη ἐν τῷ σιδηρουργεῖῳ, ὅπερ ἐξηκολούθει μόνον νὰ φωτίζῃ ποιητικῶς ἡ ἀναλαμπὴ τῆς πυρᾶς τῆς ἐστίης.

Ὁ Γεράρδος, ἐπὶ θρανίου τινος καθήμενος παρὰ τὴν ἐστίαν, παρετήρει τὴν Ἀντωνιέτταν. Ἡ νεάνις σιωπηλῆ, ἀφου προσεπάθησε νὰ ὑποστῇ τὸ βλέμμα του μετὰ μειδιάματος, ἠσθάνθη τόσῃ στενοχωρίαν, τόσῃ ἀνησυχίαν, ὥστε, μὴ τολμῶσα νὰ στραφῇ ἐκ φόβου μήπως ἤθελε δυσαρεστήσῃ τὸν σύντροφόν τῆς, ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς, ὡσεὶ καταλαμβομένη ὑπὸ τοῦ ὑπνου. Ἐκλείσει τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ νὰ ἐμπόδιση τὸν Γεράρδον ὅπως διαγνώσῃ τὰ συμβαίνοντα ἐν τῇ ψυχῇ τῆς, διότι καὶ ὅπισθεν τῶν βλεφάρων ἡ γυνὴ βλέπει καλῶς καὶ μάλιστα ἐλευθέρως. Ἄλλ' ὁ νέος ἐνόμισεν ὅτι ἀπεκοιμήθη καὶ ἀφου ἐρρέμβασεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς προσηλῶν τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς σβεννυμένης πυρᾶς ἔκλινε ἡρέμα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἀπεκοιμήθη καὶ αὐτὸς στηρίζων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ ἀφίμων κρεμαμένην πρὸς τὰ κάτω τὴν μίαν τῶν χειρῶν.

Τότε ἡ Ἀντωνιέττα ἤνοιξε τοὺς μεγάλους μέλανας ὀφθαλμούς τῆς καὶ ἠγέρθη. Τὸ ἐπίμονον βλέμμα, ὅπερ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ κοιμωμένου Γεράρδου, ἀπέδιδεν εἰς τὴν μορφήν τῆς νέαν ὄλως ἔφρασιν, δι' ἣν λίαν θὰ ἐξεπλήσαστο ὁ Γεράρδος, ὅστις ἐνόμιζεν ὅτι ἐβολιδιοσκόπησε καλῶς τὴν νεάνιδα καὶ ὅτι διείδεν ἐν τῇ ψυχῇ τῆς τὴν βαθυτάτην γαλήνην τῆς ἀδιαφορίας. Ἄφου ἐπὶ μακρὸν παρετήρησε τὸν σύντροφόν τῆς, χωρὶς κατ' οὐδὲν νὰ μεταβληθῇ ἢ ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς σκοτεινῆ ἐκείνη καὶ μυστηριώδους τῆς εὐχαριστήσεως ἔφρασις, ἐξέφερον ὑπόκωφον στεναγμόν, ἔθηκε μίαν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς καὶ ἐξῆλθε τοῦ σιδηρουργείου, ὅπως ἀναπνεύσῃ ἐλευθέρως.

Ἡ σελήνη ἐρυθρὰ καὶ πλησιφαῆς ἀνέτελλεν εἰς τὸν ὀρίζοντα, διχαζομένη ὑπὸ γραμμῆς μελαίνης, ἣν ἐσχηματίζον ἀνωμάλως αἱ κορυφαὶ τῶν γυμνῶν δένδρων. Ἐκ τοῦ μέσου τῆς χλοερᾶς πρασιάς, ἣτις ὡς τάπηξ ἐστρώννυτο ἔμπροσθεν τῆς καλύβης, ἡ Ἀντωνιέττα διέκρινεν ἀκόμη ὑπὸ τὴν ὠχρὰν ἀναλαμπὴν τῆς πυρᾶς τὸν κοιμωμένον νέον, ὅστις εἶχε ζητήσῃ τὴν ἀδειαν νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπ' αὐτῆς· ἐσυλλογίζετο δὲ ὅτι ἀκόμη δὲν ἦτο καιρὸς νὰ ἐνθυμηθῇ ὄλους αὐτοῦ τοὺς λόγους, ὅλα τὰ νεύματα, ὅλα τὰ περιστατικὰ τῆς ἡμέρας, ἣν διῆλθον ὁμοῦ, ἅτινα μετὰ μικρὸν, ἀφου ἄπαξ ἤθελεν εἰσελθεῖ εἰς τὸ μοναστήριον καὶ ἤθελεν εὐρεθῆ μόνῃ, εἶχε καιρὸν ἐπαρκῆ καὶ ἐλευθερίαν ὅσῃν ἤθελε νὰ ἐνθυμηθῇ, ἐτάζουσα τὰ βῆθη τῆς μνήμης τῆς καὶ ἀναδιφῶσα μίαν πρὸς μίαν τὰς ἀναμνήσεις τῆς· ἐσυλλογίζετο ὅτι ἐν τοσοῦτῳ ἔπρεπε

νά σπεύση νά δρέψη ὅσας ἡδύνατο πλείονας ἀνακηνήσεις, ν' ἀποθηκεύσῃ αὐτάς ἀναμιζέειν ἐν τῇ μνήμῃ της, νά προετοιμάσῃ, οὕτως εἰπεῖν, προμήθειαν εὐτυχίας διὰ τὰς ἡμέρας τῆς θλίψεως καὶ τῶν δακρύων.

Οὐδὲν ὠραιότερον καὶ οὐδὲν συγκινητικώτερον τῆς νεανίδος ἐκείνης, τῆς ἀγνῆς καὶ εὐφροῦς, ἥτις διεφιλονεῖται ἐαυτὴν ἀπὸ τὸ πεπρωμένον της. Αὐτὴ, ἥτις κατὰ τὴν ἐρήμην παιδικὴν της ἡλικίας ὑπέστη τόσον γενναίως τὴν τύχην της, ἴσως διότι ἠγνόει τὴν λέξιν ἐλπίς, ἐταράσσετο νῦν, ἀμα ἡ καρδία της ἤρχιζε νά πάλῃ, ἡ δ' ἐμφάνισις τῆς εὐδαιμονίας τὴν ἐξεφόβιζεν ὡς φῶς ἀσύνηθες, ἐφήμερον, ἀποκαλύπτον εἰς τὸν δεσμώτην τὴν φρίκην τῆς εἰρκτῆς του, τὴν ἀνεκτὴν ἐν τῷ ζῶφῳ.

*Ἐπεται συνέχεια.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νά ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συδρομητὰς τοὺς προπληρώοντας τὴν ἐτησίαν συδρομὴν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον : τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναῖκα*, τὴν *Φωτεινὴν*, τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*, τὸν *Μεθύου Τέλος*, τὸν *Εὐτυχὴ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυπίαν*.

FORTUNÈ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συγχεῖα].

Ὁ Μάξιμος, συνειθισμένος εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἤξευρεν πῶς ἐπωφελοῦμενος νά εἰσέλθῃ καὶ μὴ χάνῃ τὸν καιρὸν του εἰς τὸ θυρίδιον καὶ τὸ ἱματιοφυλάκιον.

Ἐνῶ δὲ διαγκωνίζων προσεπάθει νά εἰσέλθῃ, παρετήρησε γνωστὰ τινα ὠραῖα γυναικεῖα πρόσωπα, μετὰ τῶν ὁποίων ἀντήλλαξε μειδιάματα.

Δὲν ἤρχετο μὲν δι' αὐτάς ἐκεῖ, ἀλλ' εἶχεν ἀπόφασιν πρὸς ὅλας νά φαίνεται εὐπροσῆγορος, διότι τὰς πληροφορίας τὰς ὁποίας ἐζήτηε ἦν δυνατόν νά τῷ τὰς παρεῖχε καὶ πρόσωπον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον οὐδ' ἤλπιζεν. Ἡ θέσις δὲν ἦτο κατάλληλος καὶ δὲν ἐστάθη διὰ νά ὁμιλήσῃ πρὸς αὐτάς.

Ἐλαβὲ τὸ εἰσιτήριόν του καὶ διήλθε.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠσθάνθη ὅτι κάποιος τὸν ἤγγισεν εἰς τὸ χερί καὶ ἔστρεψε

ἀμέσως τὴν κεφαλὴν. Ἐνα παιδίον, εἶδε τὸ ὁποῖον ἔτρεχεν ὠθὼν καὶ ὠθούμενον.

— Σὲ παραγγελία βέβαια τρέχει, ἐσκέφθη.

Τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο οὐδεμίαν εἶχε σπουδαιότητα, ἀλλ' ὁ Μάξιμος τὸ ἔλαβεν ὡς προειδοποίησιν τῆς τύχης.

— Πρέπει νά ἔχη κανεὶς τὰ μάτια του τέσσαρα, ἐφθύρισε. Θὰ μοῦ τὴν ἔφτιγαν ὠραῖα, ἀν μοῦ κλεβε κανεὶς τὸ βραχιόλι μου.

Ἐβέβαιωθη ὅτι τὸ κόσμημα ἦτο εἰς τὴν θέσιν του καὶ στερεὸν καὶ εἰσῆλθε.

Τὸ σκέτιν ἦτο κατὰ μέστον κόσμου ἐξικνουμένου ἐν συνεχεῖ ἀνακινήσει καὶ ὠθισμῷ ἕως τοῦ ἱματιοφυλακίου.

Αἱ αἰθουσαι καὶ αἱ περὶ αὐτάς στοαὶ ἔπλεον ἐν τῷ φωτί. Ἀτμῶδες καὶ θαλαπυρὸν νέφος ἀνήρχετο πρὸς τὴν ὀροφὴν σχηματίζων οἶονεῖ ἐκ καπνοῦ ἐπιστέγασμα ἀνωθεν τῶν θεατῶν, καθημένων πρὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου, κατέχοντος τὸ κέντρον τοῦ ἰδιορρύθμου τούτου τόπου.

Τὸ οἰκοδόμημα τοῦτο, τὸ *skating*, χρησιμεύει διὰ πολλοὺς σκοπούς. Ἐκτίσθη τὸ πρῶτον μόνον διὰ τοὺς παγοδρομοῦντας, ἀλλ' εἶτα κατ' ὀλίγον μετέλλαξε προορισμόν. Ἐγένετο καὶ θέατρον καὶ κωφεῖον καὶ περίπατος. Ὁ ἐκεῖσε μεταβαίνων καὶ ἄσματα θ' ἀκούσῃ καὶ χοροὺς θὰ ἴδῃ καὶ θαυματοποιούς καὶ σχοινοβάτας καὶ ἵππικούς ἀγῶνας, κατ' ἀπομίμησιν τοῦ ἵπποδρομίου.

Διατηρεῖ ὅμως πάντοτε τὴν ἀρχικὴν φύσιν. Μεγάλῃ καὶ εὐρύχωρῳ ἔκτασις ὑπάρχει εἰδικῶς, διὰ τοὺς ζηλωτὰς τοῦ γυμνάσματος τούτου, τὸ ὁποῖον οἱ Παρισίνοὶ δὲν εὐρίσκουσι πάντοτε τὴν εὐκαιρίαν νά ἐξασκῶσιν ἐνάνακπεταμένῳ πεδίῳ.

Ὁ Μάξιμος Δορζερ δὲν μετέβη ἐκεῖ ζητῶν τέρψιν. Διέσχισε τὸν ὄχλον, τὸν πλημμυροῦντα ἐκεῖ, καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν δεξιὰν στοὰν κατὰ μῆκος τοῦ Ὠδικοῦ Καφείου. Δὲν ἦτο δυνατόν νά πορευθῆται τις εὐκόλως ἀνὰ μέσον τοῦ πλήθους, ὡς καὶ ἐν τῇ Βασιλικῇ Ὀδῷ, καθ' ἃς ἐσπέρας καίονται πυροτεχνήματα. Ὁ Μάξιμος ὅμως δὲν ἔσπευδε.

Ἐπροχώρει βῆμα πρὸς βῆμα, ἀνατεταμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν καὶ περισκοπῶν διὰ τοῦ βλέμματός, προσατενίζων αὐθαδῶς τὰς γυναῖκας, ὅσαι πρὸ αὐτοῦ διήρχοντο, καὶ ἐξετάζων μετὰ προσοχῆς τὰς καθημένας ἐν τοῖς θεωρείοις. Οὐδένα ὅμως εὗρεν εἰς δὴ νά ὁμιλήσῃ.

Εὗρε τινὰς ἀλλ' ἦσαν πολὺ κοινὰ καὶ ἔκρινεν ἀνωφελὲς νά τὰς πλησιάζῃ, μηδὲν ἐξ αὐτῶν ἐλπίζων.

Εἶχε σχηματίσει ἰδέαν περὶ τῆς γυναικὸς τοῦ βραχιολίου. Κατὰ τὰς πληροφορίας τοῦ χρυσοχοῦ, ἐπέισθη ὅτι ἀνῆκεν αὐτῇ εἰς τὴν μεσαίαν τάξιν τῶν ἐλευθέρων, οὔτε πολὺ χαμηλά, οὔτε πολὺ ψηλά, εἰς τὴν ἱεραρχίαν τῶν ἀμφιβόλων.

Ὅσαι περιεπάτου ἀνῆκον εἰς τὰς κατωτέρας τάξεις μὴ ἔχουσαι σχέσεις πρὸς τὰς λοιπὰς. Αἱ ἐν τοῖς θεωρείοις ἦσαν πράγματι ἀνωτέρας τάξεως, καθὼς εἰδῆκνον καὶ τὰ κοσμήματά των, ἀλλὰ πᾶ-

σαι συνοδεύοντο καὶ ὁ Μάξιμος δὲν ἠθέλε νά παρίσταται ἐν τῇ συνομιλίᾳ των καὶ τρίτον πρόσωπον.

Ἐπροχώρησε περαιτέρω, ὅπου ἀναμιζέειν ἐκάθηντο ἀμφοτέρων τῶν φύλων πολλοί, πρὸ τραπέζων πίνοντες ἠκίστα δροσιστικὰ ποτά. Ἀντιπαρῆλθεν ἐγνωρίζον ὅτι οὐδ' ἐκεῖ εἰδύνατο ν' ἀναμνησθῆ. Ἐδίψα καὶ ἡ ἐγειρομένη κόνις τὸν ἀπέπνιγεν, ἐνῶ τὰ ὠτὰ του ἐβόμβου.

— Διάβολε αὐτὸ τὸ μάλε βράσε εἶνε πολὺ δυσάρεστον, ἀλλὰ καὶ κατάλληλον συνάμα εἰς τὰς μυστικὰς συδιαλέξεις, ἐσκέπτετο ὁ Μάξιμος. Μπορεῖς νά μιλῆς σὲ μιὰ γυναῖκα καὶ νά ἦσαι βέβαιος πῶς ὁ γείτονάς σου δὲν σ' ἀκούει.

Ἐπὶ τέλους, ἐνῶ περιεσκόπει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διέκρινεν ἐν τινι θεωρείῳ τρεῖς γνωστούς του πεπτωκότας ἀγγέλους.

Ἦσαν ἀνευ συνοδοῦ καὶ ἐφαίνοντο ὅτι οὐδ' ἐζήτων τοιοῦτον. Ἐκ τοῦ ὕψους τῆς θέσεώς των ἤρχοντο νά βλέπωσι καὶ περιπατίζωσι τοὺς ἐπαρχιώτας καὶ τὰς ἐνδυμασίας των.

Ὁ Μάξιμος ὅμως κατελέγετο μεταξὺ τῶν φίλων των καὶ ἀφ' ἧς τὸν εἶδον τὸν ἐχαιρέτισαν μειδιῶσαι ἐπιχαρίτως.

Τὰς ἐπλησίασεν ἀμέσως καὶ ἔστη ὑπὸ τὸ θεωρεῖόν των στηρίζων τὰς χεῖρας ἐπὶ γείσου ἐπεστρωμένου διὰ βελούδου.

— Μὰ δὲν φαίνεσαι πειρὰ, φίλε μου, τῷ εἶπεν ἡ ὑψηλοτέρα, ξανθὴ, Δελφίνη ὀνομαζομένη, σεμνονομένη διὰ τοὺς ἀγγλικούς τρόπους της. Ὀκτῶ μέραις εἶνε τόρα καὶ δὲν σὲ εἶδα δεῖλου εἰς τὸ δάσος. Μήπως ἐπώλησες τὸν Ἀλιεῖ σου ποῦ εἶχε τέτοιο ὠραῖο περπάτημα;

— Μὰξ, καλὲ μου Μὰξ, δὲν ἦσαν τὴν παρασκευὴν εἰς τὸ Ποικίλον ποῦ εἶχαμε νέα παρὰστασι. Αὐτὸ εἶνε σπουδαῖον, ἔλεγεν ἡ μελαγχροινὴ Κόρα γελῶσα, διὰ νά δείξῃ τοὺς ὀδόντας της.

— Στοιχηματίζω πῶς κάθε βράδῳ ἐρχεται ἔδω, ἀνέκραξεν ἡ Βέρθα Βεριέ, πρὸ ὀλίγου μόλις λαβοῦσα τὴν τιμὴν νά συγκαταλέγεται μετὰ τῶν δεσποινίδων τοῦ συρροῦ.

— Ἀδίκως, τοῦ κάκου κοπιᾶζετε, κυρίαί μου, ἀπεκρίθη ὁ Μάξιμος, δὲν θὰ τὸ εὗρετε. Θὰ σὰς τὸ πῶ ἐγώ. Δὲν μὲ βλέπουν πειρὰ πουθενὰ γιὰτὶ εἶμαι ἐρωτευμένος.

— Ἐλα δά!

— Τρελὸς ἀπὸ ἔρωτα, κοπέλλαις μου. Ἀλλὰ μὴ τὸ πῆτε κανενὸς γιὰτὶ θὰ βρῶ τὸν διάβολό μου.

— Καὶ νά σὰς πῶ, καυμέναις τὸν πιστεύω, εἶπεν ἡ Βέρθα. Εἶνε βουτημένος εἰς τὸ αἶσθημα ὡς τὸν λαϊμό. . . δηλαδὴ ὡς τὸ χερί ἤθελα νά πῶ. Δὲν βλέπετε ποῦ φορεῖ τὸ χερί του καὶ δῶρον τῆς ἐρωμένης του;

Ἐν τῇ θέσει τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ Μάξιμος, ἔχων τοὺς βραχιόνάς του ἐκτεταμένους, αἱ χεῖριδες του ἀνακυρθεῖσαι ἀφῆκαν νά φαῖν τὸ βραχιόλιον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὡς ὑπέθετεν ἐξυπηρέτει λίαν ἐπιτυχῶς τὰ σχέδιά του.

— Ἀριστούργημα! ἔλεγε γελῶσα ἡ

Κόρα. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ κυρία αὐτὴ σοῦ ἔκαμε πολὺ πρόστυχο δῶρο. Αὐτὸ τὸ βραχιόλι εἶνε γελοῖο, φίλε μου. Τὰ διαμάντια εἶνε κίτρινα καὶ τὰ σμαράγδια δὲν εἶνε διόλου μῦδα.

— Μὰ δῆτε, ἡ μεγάλας αὐταῖς κυρίαῖς δὲν ἔχουν διόλου γούστο. Βέβαια καμμιά ἀπ' αὐταῖς θὰ σοῦ τὸ δῶκε, ἔ;

— Καὶ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἶνε καὶ νέα, εἶπεν ἡ Βέρθα. Φαντασθῆτε, ἄθυμομαι ποῦ ἡ μάμη μου εἶχε ἓν ἀπαράλλακτο.

— Δὲν ἔξερετε τί λέτε, ἐπιθύρουν ὁ Μάξιμος, θέλων νὰ φανῆ δυσηρεστημένος. Αὐτὴ ποῦ μοῦ τὸ ἔδωκεν εἶνε ξένη...

— Ἀπὸ τὴν Ἰσπανία καμμιά καὶ τίποτε παραπάνω. Δὲν παραδέχομαι πῶς ἔμπορεῖ γυναῖκα ποῦ ἔξερει τὸν κόσμον, νὰ φορέσῃ τέτοια ἀντίκα.

— Τί τὰ θέλεις ἀγάπη μου, αὐτὴ ποῦ μοῦ τὸ δῶκε δὲν εἶνε τοῦ κόσμου. Ὅλα τῆς τὰ κοσμήματα εἶνε οἰκογενειακά.

— Ἐλα καὶ μὰς τὴν ἐπαράκαμες. Ἐμένα μοῦ φαίνεται πῶς αὐτὸ τὸ βραχιόλι τὸ ἔχω ξαναδῆσ' ἓνα δεῖπνο.

— Ἀλήθεια; Τότε θὰ μοῦ κἀνης μεγάλη χάρι ἂν μοῦ πῆς τ' ὄνομα αὐτῆς ποῦ τὸ εἶχε, εἶπε ζωηρῶς ὁ Μάξιμος.

— Τὸ ἔεχασα, ἀλλὰ θὰ τὸ θυμηθῶ, ἀφοῦ τόσῳ πολὺ ἐπιμένεις νὰ τὸ μάθης. Γέλως; Ὅσοις πῶς τὰ λέγῳ ἔτσι; Σὲ βεβαιῶ, φίλε μου Μάξ, πῶς αὐταῖς ταῖς ἡμέραις θὰ σοῦ πῶ ποῖά εἶνε ἡ πριγκίπισσά σου.

Ὁ Δορζέρ ἔσπευδε νὰ διαμαρτυρηθῇ. Ἠλπίζεν ὅτι ἡ Βέρθα δὲν ἠπατάτο καὶ ὅτι ἂν τὴν ἐστενοχώρει, ἤθελεν ἐπὶ τέλους ἀποφασίσει νὰ τοῦ δώσῃ ἐνδεΐξεις τινὰς ἀφ' ὧν νὰ ἐπωφεληθῇ.

Ἄλλ' ἦν φαίνεται πεπρωμένον ἡ πρώτη αὐτῆ ἀπόπειρα νὰ μείνῃ ἕως ἐκεῖ.

Ἡ Δελφίνη ἤρχισε νὰ γελᾷ εὐχαρίστως.

— Ὡ! ὦ! ὦ! ὁ καλλίτερος καὶ εὐγενέστερος τῶν ἱατρῶν.

Ὁ Μάξιμος ἐπεστράφη καὶ εὐρέθη ἀντιμέτωπος πρὸς τινὰ κύριον, τὸν ὅποιον καθ' ἐσπέρας ἔβλεπεν εἰς τὴν λέσχην, Οὐγγρον ἱατρὸν παίζοντα εἰς τὴν ἐντέλειαν ὅλα τὰ παιγνίδια καὶ τόσῳ συμπαθητικόν.

Ἐξεπλάγη μεγάλως συναντῶν τὸν εὐγενῆ τοῦτον εἰς τὸ σκέτιν καὶ δυσηρεστήθη, διότι διέκοψε τὴν συνδιάλεξίν των εἰς τόσῳ ἐνδιαφέρον σημείον. Αἰσθανόμενος ὅτι ἦν ἀδύνατον νὰ ἐξακολούθησῃ τὴν ἀνάκρισιν, ἐχαιρέτισεν εὐγενῶς τὸν κύριον Βιλλαγῶς, ἔχων κατὰ νοῦν ἅμα ὡς φύγη οὗτος νὰ ἐπαναρχίσῃ τὴν διακοπῆσαν ὀμιλίαν. Ὁ Μαγνάρος οὗτος δὲν ὁμοιάζε πρὸς ἱατρὸν. Ἐφερεν ὑπερμεγέθεις μύστικας καὶ ὁμοίας παραγναθίδας, ἂν δὲ ἐφόρει καὶ στρατιωτικὸν πῖλον ἔχων καὶ ζιφὸς ἐν χειρὶ ἤθελεν εἶσθαι τέλειος στρατιώτης.

Καὶ ὅμως ἦτο ἱατρὸς ἔχων διπλώματα γερμανικῶν καὶ πολωνικῶν πανεπιστημίων. Ἀποκτήσας περιουσίαν δὲν μετῆρχετο τὸ ἐπάγγελμα του, ἀλλὰ καὶ οὐδέποτε ἠρνήθη νὰ παράσχῃ τὴν ἱατρικὴν του συνδρομὴν, πάντοτε ὅμως δωρεάν.

Ἀπελάμβανε δὲ καὶ μεγάλης ὑπολήψεως παρὰ ταῖς ἐλευθερίας, τὰς ὁποίας συνανέστρέφετο, ἂν καὶ οὐδέποτε ἐλέγχθη ὅτι εἶχε πρὸς αὐτὰς διαφορομένους σχέσεις ἀφ' ὅτου ἦν ἐν Παρισίοις.

— Καλημέρα, γιαιτρέ. Ἠλθατε νὰ δῆτε τοὺς ἀρρώστους σας στὸ σκέτιν; τὸν ἠρώτησεν ἡ Βέρθα. Εἶνε ἀρκετὰ καλὸν αὐτό. Δὲν μὲ λέτε, σὰς παρακαλῶ, κανένα γιαιτρικὸ γιὰ τὸν πονοκέφαλο;

Ὁ κύριος Βιλλαγῶς, ἀφοῦ ἐχαιρέτισε τὸν Μάξιμον καὶ ἀντήλλαξε λέξεις τινὰς διασκεδαστικὰς μὲ τὰς κυρίας, ἔλαβε τὸν βραχιόνα του καὶ τῷ εἶπεν εἰς τὸ οὖς:

— Ἐλθετε, κύριε, ἔλθετε, θὰ σὰς δείξω μίαν καλλονὴν.

Ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν τῷ προσεφέρετο τόσον οἰκείως, καὶ ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τραπεζίτου ἦν ἔτοιμος ν' ἀπαλλαγῇ εὐγενῶς, ὅτε ἐσκέφθη ὅτι θὰ τοῦ ἦτο εὐκολὸν νὰ ἐπκνήθη.

— Καλλονὴν; ἠρώτησεν. Ἐδῶ, εἶνε πολὺ σπάνιον τοῦτο.

— Καὶ ὅμως ὅταν ἰδῆτε αὐτὴν τὴν γυναῖκα θὰ πεισθῆτε.

— Ἀ! ἄ! εἶπεν ὁ Μάξιμος, τόσῳ τὸ καλλίτερον, ἀρκεῖ νὰ ἦνε νέα δι' ἐμέ, νὰ μὴ τὴν ἔχω ἰδεῖ ἄλλοτε. Διότι ἔρχομαι συχνὰ ἐδῶ καὶ ταῖς ἔξυρω ὅλαις.

— Καὶ γὰρ, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Βιλλαγῶς, καὶ σὰς βεβαιῶ ὅτι ἂν ἐπρόκειτο διὰ καμμίαν Κόραν, Δελφίνην ἢ Βέρθαν δὲν θὰ σὰς ἀπησχόλουν.

— Ἀλήθεια; Δὲν ἤξευρα ὅτι ἔχετε τόσας σχέσεις μὲ αὐτὰς τὰς κυρίας.

— Ὡ! Εἶμαι ἱατρός των, δωρεάν. Καὶ δι' αὐτὸ τὰς ἐπισκέπτομαι ὡς ἀσθενεῖς, ἀλλὰ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος καλλονὴ δὲν εἶνε ἐκ τῶν πελατῶν μου.

Ἐβιάδιζον συνδιαλεγόμενοι ὅτε ἐφθασαν εἰς τὰ δεξιά. Ἐκεῖ ἦν τὸ πρὸς παγοδρομίαν ἐπιφυλαχθὲν στάδιον. Συνήθως ὀλίγοι ἦσαν οἱ ἐπισκέπται του, διότι οἱ περισσότεροι ἐπρωτίμων νὰ παραμένωσιν εἰς τὸ καφενεῖον, ὅπου ἀκούοντες μουσικὴν ἔπινον καὶ ζῦθον.

Εἰς τὸ σκέτιν ἡ παγοδρομία χρησιμεύει πρὸς πρόφασιν μόνον, διασκεδάσας τὴν ὁποῖαν ἐπιβάλλει τὸ ὄνομα τοῦ καταστήματος. Οἱ δὲ παγοδρομοῦντες φαίνονται ὡσεὶ πληρονομένοι ἵνα διὰ τροχίσκων ὀλισθαίνωσιν ἐπὶ τοῦ κηρωτοῦ ἑδάφους, τὸ ὅποιον ἀντικαθιστᾷ τὴν παγωμένην λίμνην τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης.

Τὸ ὄρατιον φύλον πολὺ ἀναξίως ἀντεπροσωπεύετο. Ἐκτὸς ξένων τινῶν, αἱ ὁποῖαι εἶνε μανιώδεις διὰ τὴν παγοδρομίαν, αἱ λοιπαὶ εἶνε γυναῖκες τῆς τρίτης κατηγορίας.

Ὁ Μάξιμος ἐγνώριζε τοῦτο καλλίστα καὶ ἐξεπλάγη λίαν ὅτε ὁ ἱατρός, ἐπακουμβῶν ἐπὶ τοῦ περιτειχίσματος τοῦ χωρίζοντος τὴν αἴθουσαν τῆς παγοδρομίας ἀπὸ τοῦ διαδρόμου, τῷ εἶπεν:

— Ἐδῶ εἶνε, φίλτατε κύριε, τὸ θαυμάσιόν μου. Τώρα φαίνεται εἶνε ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ βάθος, ἀλλὰ θὰ ἐπιστρέψῃ. Παρατηρήσατέ τὴν καλὰ ὅταν περάσῃ πλησίον μὰς καὶ νὰ μοῦ πῆτε τὴν γνώμην σας.

Ὁ Μάξιμος ἐμειδίασε. Δὲν εἶχε πεποιθῆσιν εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ ἱατροῦ. Ἐπειτα ὁ πράγματι παρισινὸς δὲν ἐνθουσιᾷ τόσον εὐκολα.

Περιεσκόπησεν ἵνα ἰδῇ τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποῖον ἐπέσπασε τὸν θαυμασμόν τοῦ κυρίου Βιλλαγῶς καὶ εἶδε μακρὰν γυναῖκα τινά, ἐκτελοῦσαν ἐξελιγμούς ἐπὶ τῶν τροχίσκων μετὰ καταπληκτικῆς εὐχερείας.

Καὶ ἄλλοι τὴν εἶχον παρατηρήσει. Ἐσχηματίσθησαν ὅμιλοι εἰς τὸ ἄκρον τοῦ διαδρόμου ἀκολουθοῦντες τὰς κινήσεις τῆς.

Ἐξετέλεσε τὰ δυσκολώτερα γυμνάσματα, περιστρεφόμενη περὶ ἑαυτὴν καὶ εἶτα μετὰ μεγάλης ταχύτητος, διευθυνομένη πρὸς ἕτερον μέρος, ἐσχημάτιζε κατόπιν τὰ μᾶλλον φαντασιώδη σχήματα καὶ ἀραβουργήματα.

Τὴν ἐπεκρότουν καὶ ἡ ἐνθάρυνσις αὐτῆ ἐπὶ τοσοῦτῳ τὴν παρώτρυνε νὰ ἀναπτύξῃ τὴν ἐπιτηδειότητά τῆς, ὥστε δὲν ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τῶν θαυμαστῶν τῆς.

— Πολὺ παράξενον, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Μάξιμος. Αὐτὴ ἡ κυρία μοῦ φαίνεται πολὺ ἱκανή. Θὰ ἐπετύγχανε θαυμάσια εἰς τὸν Προφήτην, τὴν ὥρα ποῦ παγοδρομοῦν εἰς τὴν σκηνὴν. Σὰς ὁμολογῶ ὅμως ὅτι δὲν εἶμαι καὶ πολὺ κατάλληλος διὰ νὰ κρίνω περὶ τῆς τέχνης τῆς. Μία φορὰ ἐπεχείρησα νὰ παγοδρομήσω καὶ ἔπεισα μὲ τὸ πρῶτον.

— Δὲν πρόκειται περὶ τῆς ἐπιδειξιότητός τῆς, ἀλλὰ περὶ τῆς ὀραϊότητος. Ἀπ' ἐδῶ δὲν ἐμπορεῖτε νὰ κρίνετε. Περιμένετε πρῶτα νὰ δῆτε, δὲν θ' ἀργήσετε πολὺ, τὸ θαυμάσιόν μου ἔρχεται.

Πράγματι δὲ ἡ παγοδρομοῦσα ἀλλάξασα τακτικὴν ἔτρεχε κατ' εὐθείαν γραμμὴν, ταχεῖα ὡς πτηνὸν καὶ διήλθε πρὸ τοῦ Μάξιμου καταθαμβώσασα αὐτόν.

Ἦτο ὑψηλὴ τὸ ἀνάστημά, λεπτοκαμωμένη, καὶ μελαγχροινὴ.

Ὁ Μάξιμος μόνον τοὺς ὀφθαλμούς τῆς εἶδεν ὀφθαλμούς μεγάλους καὶ λάμποντας ὡς μαῦροι ἀδάμαντες.

Ἐκείνη τὸν εἶδε καὶ προτοῦ αὐτὸς συνέλθει ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς του, ἦτο ἤδη μακρὰν.

— Λοιπόν, τί λέγεις; ἠρώτησεν ὁ κύριος Βιλλαγῶς.

— Εἶχατε δίκαιον, παρὰ πολὺ δίκαιον, ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος. Εἶνε ἀληθῶς θαυμάσιον καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ ἐνοήσω πῶς μέχρι τοῦδε δὲν τὴν εἶχα δει, εἶνε, φαίνεται, ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἔρχεται ἐδῶ. Καὶ ἂν εἶχε φανῆ εἰς τὸ Παρίσι, ἀδιάφορον ποῦ, θὰ τὴν εἶχαν παρατηρήσει. Ἀ! εἶνε σπάνιον πρᾶγμα αὐτὴ ἡ ἐμφάνισις.

— Μπᾶ! σεῖς οἱ Γάλλοι δὲν διδετε προσοχὴ παρὰ σταῖς γνωσταῖς γυναῖκες. Εἶνε πολλοί, οἱ ὅποιοι θὰ τὴν εὐρουν ἀσχημῆ, διότι εἶνε ἀγνωστος.

— Δὲν μοιάζω ἐγὼ μ' αὐτούς. Κᾶτι τι μοῦ ἔκανε τὰκ μέσα μου ὅταν μ' ἐκύτταξε. Ἐνόμισα πῶς μ' ἐφώτισεν ἀστραπή. Καὶ τι ὄραία ποῦ εἶν' ἐνδυμένη. Ἰδέτε τὴν ἐκεῖ κάτω, μὲ τί χάριν κινεῖται ἄν τὸ καλάμι. Πόσον φαίνεται φυσικὴ. Ἀ! διάβολε ἔλεγα πῶς θὰ ξαναπεράσῃ, ἀλλ' αὐτὴ τρέχει πέραν.

— Φίλε μου, κύριε Δορζέρ, είπεν ὁ ἰατρός, καθὼς βλέπω ἔχετε σκοπὸν νὰ θαυμάσετε τὴν κυρίαν αὐτὴν ἐκ τοῦ πλησίον. Σὰς τὴν ἔδειξα μόνον χάριν τῆς τέχνης· ἡδὴ δὲν θέλω νὰ σὰς παρενοχλῶ καὶ φεύγω. Θὰ ἔλαθε ἀπόψε εἰς τὴν λέσχην;

— Βέβαια, βέβαια, θὰ ἔλθω καὶ θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν σὰς συναντήσω. Εἰπέτε μου ὅμως, σὰς παρακαλῶ. Τίνος ἐθνικότητος νομίζετε πῶς εἶνε αὐτὴ ἡ καλλονή; Ἰσπανίς; Ἰταλίς; Κρεολή; Βέβαια, Παρισινή δὲν εἶνε.

— Ποιὸς ζεύρει; Ἄν καὶ ὁ ἰδικὸς σὰς τύπος εἶνε ποικίλος, ὑποθέτω ὅμως ὅτι ἡ κυρία αὐτὴ εἶνε συμπατριωτὶς μου. Εὐρίσκει κανεὶς εἰς Πέστην πολλὰς, αἱ ὁποῖαι ὁμοιάζουν καὶ μάλιστα μεγάλης τάξεως. Αἱ ἀριστοκράτιδες ὅμως δὲν πηγαίνουν εἰς τὸ σκέτιν.

— Διάβολε! Δὲν τὴν ἐπῆρα καὶ γὰρ γιὰ δούκισσα, καὶ ἡ ἀπόδειξις εἶνε ὅτι θὰ τὴν πλησιάσω ἀμέσως.

— Κάλλιστα· θὰ μὲ διηγηθῆτε ὅ,τι σὰς συμβεῖ, εἶπεν ὁ Οὐγγρος θλίβων τὴν χεῖρα τοῦ Μάξιμου, ὁ ὁποῖος τὸν ἀφῆκε ν' ἀπέλθῃ χωρὶς νάτὸν κρατήσῃ ἐπὶ πλέον.

Ὁ Μάξιμος μόνον περὶ τοῦ θαυμασίου τούτου ἐσκέπτετο. Ἐλθσμένης τὸν σκοπὸν τῆς ἐκδρομῆς του ἔτι καὶ τὸ βραχιόλιον, τὸ ὁποῖον ἐφόρει.

Ἐὰν ὁ φίλος του Βινιόρὺ ἦτο ἐκεῖ θὰ ἐγέλα πολὺ, βλέπων αὐτὸν ἐγκαταλιμπανόντα τὴν ἐπιχειρήσιν του ἵνα τρέξῃ κατόπιν πριγκιπίσσης παγοδρομοῦσης. Ἐκεῖνη ἐξηκολούθει νὰ παγοδρομῇ, ὀλισθαίνουσα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον στρέφουσα καὶ ἐπανερχομένη μετὰ χάριτος καὶ ἐλαφρότητος ἀμιμήτου.

Ὁ Μάξιμος, δὲν ἐδύνατο νὰ καταβῆ εἰς τὸ στάδιον, διότι ἐκινδύνευε νὰ ἐκτεθῆ εἰς συγκρούσεις δυσκρέστους· ὅθεν ἔπρεπε νὰ περιμένῃ, ἐπωφελήθη ὅμως τῆς περιστάσεως νὰ τὴν βλέπῃ καὶ ἐξετάζῃ ἐν ἀνέσει.

Εἶχε τὴν ἀπαιτουμένην πεῖραν, ὥστε ἀπὸ τὴν ἐνδυμασίαν νὰ κρίνῃ περὶ τῆς γυναικός. Ἀνῆκε βεβαίως εἰς τὰς ἀνεξαρτήτους ἐν τῇ τάξει τῶν ἐλευθερίων. Ἦτο ἐνδεδυμένη μετὰ πολλῆς χάριτος καὶ ἐξ-επιτήδες διὰ παγοδρομίαν. Ἐφόρει πιλιδιον διφθέρεινον, κορσάτ' στενόν, ἐσθῆτα βραχεῖαν καὶ ὑποδημάτια δέρματος δορκάδος.

Ἐὰν δὲ ἐφόρει ἐπανωφόριον ἐκ σισύρας καὶ περιχειρίον βεβαίως θὰ τὴν ἐξελάμβανέ τις ὡς ἐκ τῶν τακτικῶν τοῦ Νεῦα θαμῶνων. Συνήθως οἱ εἰς τὸ σκέτιν συγχάζοντες δὲν ὑποβάλλονται εἰς τόσα ἔξοδα διὰ τὰ παγοδρομήσασιν ἐπὶ τροχίσκων.

Ὁ Μάξιμος ἐπὶ πλέον κατεπεΐσθη ὅτι ἡ κυρία μὲ τὰ πύρινα ὄμματα, ἦτο ξένη, καὶ ἐσκέπτετο πῶς καταλληλότερον ἐδύνατο νὰ τῇ ἀποτεινῇ τὸν λόγον.

— Ἀρκεῖ νὰ μιλήσῃ καὶ πρὸ πάντων νὰ ἐννοῆ τὰ γαλλικά, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν βα-

δίζων ἡρέμα πρὸς τὸ ἄκρον τῆς αἰθούσης.

Ἐγνώριζεν ὅτι ἐκεῖ περιβάλλονται τὰ ὑποδήματα τῆς παγοδρομίας καὶ ἤθελε νὰ παραστῇ ἅμα ἡ καλλονὴ αὐτὴ ἐπρόκειτο νὰ τ' ἀποβάλλῃ.

Τὸν εἶχεν ὅμως παρατηρήσει; οὕτω τοῦ ἐφαίνετο τοῦλάχιστον. Πλειστάκις, ἐνῶ τὴν ἠκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, τὰ βλέμματα τῶν συννητήθησαν ἀστραπιαίως. Ἄλλ' ἡδὴ ἐγενεῖτο καὶ ἐτέρα ἐρώτησις. Ἐπρεπε νὰ γνωρίζῃ ἂν ἦλθε μόνη ἢ τὴν συνώδεύε τις, διὰ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ πάλιν.

— Διάβολε, ἐσκέπτετο ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τραπεζίτου, καὶ ἂν δὲν ἔμφορῶ νὰ τῆς μιλήσω πάλιν θὰ τὴν πάρω ἀπὸ πίσω νὰ δῶ πῶ καθεταί. Βέβαια δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ τρόπος γιὰ νὰ εὕρω τὴν ἰδιοκτήτριαν τοῦ βραχιολίου, ἀλλὰ μερικαὶς ὥρας δὲν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα· αὐριον πηγαίνω εἰς τῆς Βέρθας καὶ ἐξακολουθοῦμεν τὴν ὀμιλίαν μας.

Ταῦτα σκεπτόμενος ἔστη παρὰ τὴν ἔξοδον τῶν παγοδρομούντων πρὸς τὴν ὁδὸν Κλιού. Ἐν ᾧ δ' ἦν ἀπησχολημένος ν' ἀκολουθῇ τὴν πορείαν τῆς παγοδρομοῦσης ἠκούσεν ὀπισθεν τοῦ φωνῆν ὀξείαν·

— Καλὴ σπέρα, κύριε Μάξιμε.

— Βρὲ διάβολε, ἐσὺ εἶσαι; ἀνεκράξεν ὁ Μάξιμος βλέπων τὸν Γῶγον, τὸν μικρὸν ὑπηρετὴν τοῦ θεοῦ του, τὸν ὁποῖον οὐδ' ἠλπίζεν ὅτι θὰ συνήντα ποτ' ἐκεῖ. Ὁ Γῶγος ἐκράτει τὸ πιλιδιον τοῦ εἰς τὰς χεῖρας καὶ προσέβλεπε μειδιών τὸν ἀνεψιὸν τοῦ κυρίου του.

— Τί διάβολο κάνεις ἐδῶ μαγγόπαιδο; τὸν ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος.

— Ἐρχομαι κάθε βράδυ, ἀπήντησε τὸ παιδίον χωρὶς νὰ φανῇ κἂν ἀποδειλιάσαν.

— Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικίᾳ! εὐγὲ! Θὰ τὸ ἔλεγα τοῦ θεοῦ μου, ἀλλὰ ἐπειδὴ θὰ σὲ διώξῃ, προτιμῶ νὰ τὸ πῶ τοῦ κυρίου Βινιόρὺ κι' ἐκεῖνος σὲ διορθῶνει.

— Μὰ γιατί; Δὲν εἶνε κακὸ, ἀφοῦ ἐρχομαι γιὰ τὴν μάμμη μου.

— Τί κάθεσαι καὶ λές;

— Ἀλήθεια, κύριε Μάξιμε, ἡ μάμμη μου δὲν εἶνε διόλου πλούσια καὶ ἐργάζεται ἀκόμη, ἀλλὰ ἐκεῖνο δὲν ἀρκεῖ καὶ δὲν ἔχει ἄλλον ἀπὸ μ' ἐμένα νὰ τὴν βοηθήσῃ. Ἐδῶ κερδίζω τέσσερασι πέντε δεκάρασι κάθε βράδυ μὲ τὰς παραγγελίας καὶ κάποτε ἕνα καὶ δύο καὶ τρία φράγκα... ἐνῶ ὁ κύριος Δορζέρ μοῦ δίνει μονάχα εἰκοσιπέντε φράγκα τὸν μῆνα.

— Ἀλήθεια;

— Νά, μὰ τὸν Θεό. Ρωτήστε, ἂν θέλετε, καὶ τὸν κύριον Ἰούλιο.

— Καλὰ λοιπόν, θὰ τοὺς πῶ νὰ σοῦ τ' αὐξήσουν.

— ὦ! κύριε Μάξιμε, δὲν ἔξετε πόσον θὰ χαρῆ ἡ καυμένη ἡ μάμμη μου. Τώρα θάξῃ κάθε πρωτὶ καφὲ μὲ τὸ γάλα.

— Ναί, ναί. Τώρα δεῖξέ μου τὴν βάχι σου καὶ ἂν μὲ ξαναειδῆς νὰ μὴ μοῦ μιλήσῃς οὔτε νὰ μὲ χαιρετίσῃς.

— Ἐνοια σὰς, κύριε Μάξιμε, ἔνοια σὰς. Ἄν καμμιά φορὰ ἔχετε ἀνάγκην

ἀπὸ κανένα γιὰ νὰ πέσῃ 'στὴ φωτιὰ ἢ 'στὸ νερό, ὅπως θέλετε, φωνάζετέ με καὶ ἔφθασα.

Καὶ μετὰ τὴν ὄλωσ παιδικὴν αὐτὴν ἐκδήλωσιν ἀφοσιώσεως, ὁ Γῶγος ἔφυγε διὰ τῆς θύρας καὶ ὁ Μάξιμος δὲν ἠσυχολήθη πλέον περὶ αὐτοῦ.

Ἡ ἄγνωστος ἔστη τέλος, ὀλίγον ἀπωτέρω τοῦ μέρους εἰς ὃ ἴστατο ὁ Μάξιμος καὶ ἔτεινε πρὸς τινὰ ὑπηρετὴν τοὺς πόδας τῆς ἵνα τῇ ἐκβάλλῃ τὰ ὑποδήματα καὶ τότε ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ οὗτος πόδα ἀριστοκρατικῆς καμπυλότητος καὶ θαυμασίας κομψότητος.

Ἡ κατάλληλος στιγμὴ ἔφθασε καὶ ὁ Μάξιμος προητοιμάσθη πάραυτα διὰ τὴν προσβολήν. Ὑπῆγε καὶ ἐκάθησεν ὑποκριτικῶς εἰς τὸ ἄνω ἄκρον τῆς κλίμακος δι' ἧς κατέρχονται εἰς τὸ στάδιον, καὶ περιέμενε θωπεύων τὸν μύστακά του, νὰ διέλθῃ παρ' αὐτὸν ἡ κυρία. Ἐκεῖνη, ἂν καὶ εἶδεν ὅτι ὁ νεανίας τὴν ἐπεζήτηε δὲν ἤργησε.

Ὁ Μάξιμος τὴν παρατηρεῖ βαδίζουσαν ἄνευ οὐδεμιᾶς ταραχῆς, ἀλλὰ καὶ ἄνευ ἀναιδεΐας· εἶχε βάδισμα πριγκιπίσσης, ἡ ὁποία γνωρίζει ὅτι τὴν θαυμάζουν, ἀλλὰ καὶ ὅτι δὲν θὰ τολμήσουν νὰ τῇ τὸ εἰποῦν κατὰ πρόσωπον.

Ὁ Μάξιμος ὅμως δὲν ἔδιδε μεγάλην πίστιν εἰς τοὺς τρόπους τούτους τοῦ φέρεσθαι· ἐγνώριζεν ὅτι αἱ πριγκιπίσαι δὲν πηγαίνουν ποτὲ εἰς τὸ σκέτιν, ἐζήτησε πρόφασιν ὀμιλίας καὶ τὴν εὔρε.

— Κυρία, εἶπε μὲ τόνον κατάλληλον τῇ περιστάσει, θὰ λάβετε τὴν καλοσύνην ἄρα γε νὰ μὲ κάμετε νὰ κερδίσω ἕνα στοίχημα;

Ἡ ἀπαράβλητος μελαγχροινὴ τῷ ἔρριψε τοσοῦτῳ θερμὸν βλέμμα, ὅσον θὰ ἴσκει ἵνα ἀνάψῃ πυρίτιδα, οὐδὲ ὅλως δ' ἐφάνη προσβεβλημένη, οὔτε ἐκπεπληγμένη ἐκ τοῦ λόγου τούτου. Ἦθελέ τις βεβαιώσῃ καὶ μεθ' ὄρκου μάλιστα, ὅτι ἐπερίμενε νὰ τὴν πλησιάσῃ ὁ μελαγχροινὸς ἐκεῖνος νεανίας, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ὡς ἀκολουθῶν τὰ κινήματά της πρὸ ἡμισείας ὥρας.

— Τί στοίχημα; ἠρώτησεν ἡσύχως.

— Ὅταν σὰς εἶδα νὰ παγοδρομῆτε, ἐστοιχημάτισα ὅτι θὰ εἴσθε Ὀλλανδῆ, Ρωσὶς ἢ Σουηδῆ. Ὁ δὲ ἀντίπαλός μου καὶ φίλος μου ὑποστηρίζει ὅτι γυνὴ τοῦ Βορρά εἶνε ἀδύνατον νὰ ἔχῃ μάτια ὡς τὰ ἰδικά σας καὶ ὅτι εἴσθε Ἰσπανίς.

— Ὁ φίλος σας ἀπατάται.

— Ἄ, ἤμουν βέβαιος. Ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ παραδρομῆτε ἔτσι ἐντελῶς, ἂν εἶχατε γεννηθεῖ εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Γουαδαλακβεῖρου, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν παγώνει;

Ἡ γυνὴ αὐτὴ ὠμίλει τὰ γαλλικά ἄνευ οὐδενὸς ἰδιαζόντος τόνου καὶ τὸ μειδιάμα τῆς οὐδὲν τὸ ἀποθαρρυντικὸν ἐδήλου. Ὁ δὲ Μάξιμος ἐσκέφθη ὅτι ἦν ἀνωφελὲς νὰ στρηφογυρίζῃ τὸ ζήτημα καὶ ἠλλάξε σχέδιον.

— Ἐστοιχημάτισα διακόσια φράγκα καὶ ἐπειδὴ σεῖς εἴσθε ἡ αἰτία ποῦ τὰ ἐκέρδισα, θὰ σὰς...

— Μὰ καθόλου! Ἐχάσατε, κύριε. Δὲν εἶμαι οὔτε ἐκ τῆς Μεσημβρίας οὔτε ἐκ τοῦ Βορρά. Εἶμαι Παρισινή.

1 Ἐκ τῶν μεγαλειτέρων δυσκολιῶν, ἃς ἀπαντᾷ ὁ μεταφραστὴς εἶνε καὶ ἡ ὀνομασία τῶν διαφόρων ἐνδυμασιῶν. Ἐὰν ἔγραφα ἐπαγωγὸρμιον οὐδὲν θὰ ἐδήλου, ἐνῶ τὸ corsage δεικνύει καὶ ὀλίγον στήθος...

— 'Α! μπᾶ ποτέ.

— Και ἐγεννήθη ἐν Μπατιγιόλ, ὁ δὸς Νολιέ.

— Παρισινή μὲ μᾶτια μυγδαλωτὰ καὶ χρῶμα ὅσον τοῦ ἡλίου τὸ φῶς. Θὰ τὸ πιστεύσω ὅταν μοῦ δείξετε τὰ βιβλία τῆς ἐκκλησίας.

— Δὲν εἶνε πολὺ εὐκολον, εἶπεν ἡ ἀγνωστος ἐκρηγνυμένη εἰς γέλωτας.

Καὶ τὰ χεῖλη τῆς, κόκκινα ὡς ἄνθος τῆς ροιᾶς, ἀφῆκαν νὰ φανῶσι δύο σειραὶ μαργαριτῶν τῆς Ἀνατολῆς.

Αὐτὸ πλέον ἤρκεσεν ὅπως γυρίσῃ ὀλοτελῶς τὸ κεφάλι τοῦ Μαξίμου, ὁ ὁποῖος ἠδιαφέρει παντάπασι διὰ τὴν ἐθνικότητα τῶν ὠραίων γυναικῶν.

— Τότε λοιπὸν, εἶπεν ἐπιχαρίτως, θὰ μὲ βεβαιώσετε ἴσως πῶς ὀνομάζεσθε Καρλότα ἢ Ροζαλία.

— Μήπως σεῖς νομίζετε ὅτι ὀνομάζομαι Ἐδβίγη ἢ Ὀλγα;

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ναί. Ἀλλὰ ἔμπορεῖτε κάλλιστα νὰ μὲ ἀπαλλάξετε τῆς πλάνης αὐτῆς, ἂν μοῦ πῆτε τὸ ἀληθινὸν ὄνομά σας.

— Ἰουστίνη.

— Ὄνομα ὑπηρετρίας. Ἐκατάλαβα πῶς μὲ κοροϊδεύετε.

— Σεῖς μὲ κοροϊδεύετε, ἀφοῦ μὲ ἀναγκάζετε νὰ ὑποστῶ ἀνάκρισιν, καὶ τῇ ἀληθείᾳ εἶμαι πολὺ ἀνόητη ποῦ κάθωμαι καὶ σᾶς ἀπαντῶ.

— Καὶ γιατί; Ἄλλο δὲν μὰς ἔλειπε παρὰ νὰ θυμώσετε, διότι σᾶς ἔβρισκω ὠραίαν. Εὐρῆτε μίαν πρόφασιν νὰ σᾶς τὸ πῶ. Ποῦ εἶνε τὸ κακόν;

— Ὡ δὲν θυμῶνω. Ἀγαπῶ πολὺ τὰς περιποιήσεις, ἀλλὰ εἶμαι εἰλικρινῆς καὶ σᾶς εἰδοποιῶ καλοκαγαθῶς ὅτι τὰς δέχομαι, ὅπως ἀξίζου.

— Θέλετε λοιπὸν νὰ σᾶς κάμω καὶ ἐρωτικὴν ἐκδήλωσιν γονατιστός, μὲ τὸ χεῖρ στὴν καρδίᾳ καὶ τὰ μᾶτια στὸν οὐρανόν;

— Θὰ ἦτο γελοῖον καὶ τὸ περισσότερον ἀνωφελές. Δὲν ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ κάμω κατακτήσεις.

— Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ σᾶς βλέπω ἐδῶ.

— Διάβολε, ἀφοῦ εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἔρχομαι.

— Θὰ ἔξανθητε ὁμως;

— Δὲν τὸ πιστεύω. Νὰ παγοδρομῇ κανεὶς μὲ τροχοὺς εἶνε ἀνυπόφορον πρᾶγμα. Θὰ περιμένω γιὰ ν' ἀρχίσω τὰ γυμνάσιά μου ἄμα παγώσῃ ἡ λιμνὴ τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης.

— Τότε λοιπὸν πρέπει νὰ περιμένω τὸ θερμόμετρον νὰ κατεβῇ κάτω τοῦ μηδενικοῦ. Ὡ! ὄχι καί. . .

— Καλὰ εἶπατε «ὦ ὄχι», εἶπεν ἡ ἀγνωστος σπεύδουσα πάντοτε. Ἄν ἤμουν ἀνόητη θὰ ὑπέθετα ὅτι σᾶς ἠναψα πάθος βαθύ. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν πιστεύω εἰς τοὺς ἐρωτας ποῦ γεννῶνται σὲ μιὰ στιγμὴν καὶ εἰς τοὺς διαδρόμους τοῦ σκέτιν. Μὲ παρετηρήσατε, διότι δὲν μοιάζω μὲ τὰς συνειθισμέναις ποῦ ἔρχονται ἐδῶ. Αὐτὸ εἶνε πολὺ κολακευτικόν γιὰ μέ, σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πηγαίνω.

— Ποῦ;

— Σπίτι μου, ἀφοῦ ἐπιμένετε νὰ τὸ μάθετε.

Ἐπεται συνέχεια.

ΔΙΩΘΟΝ

ΑΛΒΕΡΤΟΥ ΔΕΛΠΗ

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Α'

Κατέβη ἀπὸ τὴν προπληρωθεῖσαν ἄμαξαν καὶ εἰσῆλθε σπεύδουσα εἰς τὴν οἰκίαν. Ἦνέφε τὴν θύραν μικροῦ ἰσογαίου πατώματος, εἰσῆλθε ταχέως; καὶ εἰστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἀνατύρασα τὸν πέπλον τῆς. Ἐπὶ στιγμὴν ἔμεινεν ἐκεῖ, ἡ λευκόχρους αὐτὴ γυνή, ἡ ἐκ φρικιάσεως τρέμουσα, καὶ μὲ ἱμικλεισμένους ὀφθαλμούς, ἐτοίμη δὲ νὰ λειποθυμήσῃ. Εἶτα εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἔστρον δωμάτιον καὶ παρετήρησε περὶ ἐαυτῆς. Ἡ μικρὰ αὐτῆς φωλεὰ ἐν μέσῳ τῶν πυρετωδῶν Παρισίων εἶνε ἀληθῆς βωμὸς ἐρωτος· πανταχοῦ ἄνθη, προσκεφάλαια συσσωρευμένα τῇ δε κακείσῃ ἐπὶ τοῦ στίλβοντος τάπητος, ἀριστερᾷ κλειδοκύμβαλον, εἰς τὸ βάθος εὐρεία κλίνη κεκαλυμμένη διὰ μελανοῦ ἀτλαζίου.

Ἐξω, ἐν τῇ ὁρᾷ Κλέβερ, ἐβασιλευν ἄκρα σιγῆς.

Ἡ κόμησσα Φερνάνδη Ρυὰν ἴστατο ὀρθία περιφέρουσα τὸ σκυθρωπὸν βλέμμα τῆς ἐπὶ παντὸς οἰκιακοῦ πράγματος, ὅπερ ἐν ἐνὶ ἐκάστῳ ὑπῆρχε μιὰ ἀνάμνησις καὶ αἱ ἀναμνήσεις αὐταὶ εἰσεχώρουν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην. Ἡ γυνὴ αὐτῆς, ἡ ὑκαμπτος καὶ ὑψηλή, μετὰ τῶν παραδόξων ζωηρῶν ὀφθαλμῶν τῆς, ἦτο ἡ ζῶσα ἀδελφὸν ἡμῶν. Χωρὶς νὰ κινήθῃ καὶ ὀρθία εἶπε δι' ἡχηρᾶς φωνῆς «Τί θ' ἀπαντήσῃ», καὶ μετὰ τοῦτο παρῆλθον στιγμαὶ τινες σιωπηλαὶ καὶ καταπραῖς. Κλείε ἔτριξεν εἰς τὸ κλειθρον, καὶ αἴφνης ἀκαριαία μεταβολὴ ἀνεφάνη εἰς τὴν κόμησσαν.

Αἱ γυναῖκες εἶνε περίφημοι ὑποκρίτριαι.

Ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Ἐρρίκος Σερβαῖν αὐτῆ ἐμείδισε καὶ τὸν ἐφοίγξεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. Τὰ δύο ταῦτα ὄντα ἐλησφόρουν τὸν κόσμον ἐν τῇ διαπύρῳ ταύτῃ θωπέᾳ. Τέλος ἡ Φερνάνδη ἀπεσπᾶσθη καὶ ταχέως ἐκῆθισεν. Ἔθετο προσκεφάλαιον εἰς τοὺς πόδας τῆς καὶ εἶπε μετὰ γλυκερίας φωνῆς:

— Μοὶ ἐφάνη ὅτι εἶχον ἕνα αἰῶνα νὰ σὲ ἴδω, καὶ σὲ εἶδον χθές, εἶπε ὅτι μὲ ἀγαπᾶς.

— Σὲ λατρεύω.

— Πρὸ ἐνὸς ἔτους;

— Περισσότερον.

— Ἐν ἔτος πλέον. . . Εἶμαι ζηλότυπος, καὶ σὺ ἴσως. Εἶσαι νέος ἀξιόλογος, καὶ πολλὰι γυναῖκες ἔνεκα τοῦ μουσικοῦ πάθους σου προσβλέπουσιν εἰς σέ.

Δὲν ἠσθάνθη ποσῶς ὁ Ἐρρίκος τὴν πικρίαν τῶν λόγων, δὲν ἐδυσπᾶσθησεν, ἀλλ' ἐπανελάθε:

— Σὲ λατρεύω.

— Δὲν μοὶ λέγεις, ἐπανελάθεν ἡ Φερνάνδη, ἡ ἐπανάληψις τοῦ μελοδράματός σου ἐπίγῃ καλὰ σήμερον;

— Πολὺ καλὰ.

Αὕτη ἀνεκίχχασε, καὶ ἐξηκολούθησε:

— Πῶς δὲν τὰ ἔμαθες; Ἡ Ἰωάννα ἐν τούτοις ἦλθε νὰ τὸν ἴδῃ. Μοὶ διηγήθη ὅτι, ἡ πρωταγωνίστρια. . . πῶς τὴν ὀνομάζεις; . . . πῶς τὴν λέγουν;

— Ἡ Ἐλοῖσία Πλαντιέ.

— Ναί, αὐτή. Μοὶ διηγήθη λοιπὸν ἡ Ἰωάννα ὅτι αὐτὴ ἡ Ἐλοῖσία Πλαντιέ ἦτο ἐρωμένη σου, καὶ ὅτι σοὶ ἤρκεσεν. Αὐτὴ θέλει νὰ μὲ κάμῃ νὰ ὑποφέρω.

Ὁ Ἐρρίκος ἴδῃ παρεξέτρεπε τὰ βλέμματά του. Ὁ ἐπιτήδειος οὗτος ἀνὴρ, μὲ τοὺς ζωηροὺς ὀφθαλμούς του, ἀπεσπᾶσθη τὸ ψεῦδος.

— Εἶμαι θεαχότατος ὅτι δὲν θὰ δώσης προσοχὴν εἰς τὴν τραγωδίαν αὐτήν.

— Ἀληθῶς;

— Ἀληθῶς.

— Γνωρίζεις ὅτι σὲ ἀγαπῶ τόσο διὰ τὴν ἐγγένειαν τοῦ χαρακτήρος, ὅση καὶ διὰ τὰ προτερήματά σου. Δός μοι τὸν λόγον τῆς τιμῆς σου ὅτι δὲν ψεύδεσαι, καὶ σοὶ πιστεύω.

— Σοὶ δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου.

Ἡ Φερνάνδη ἠγέρθη αἴφνης ὑπερήφανος, φρίττουσα καὶ ἀποσπῶσα τὴν προσωπίδα τοῦ ἐρωτικοῦ αἰσθήματος.

— Στήθι, στήθι. Εἶσαι ὁ ἐραστὴς τῆς κόρης ταύτης. Τῇ ἔγραψες. Ἰδοὺ ἡ ἐπιστολή κρατεῖ τὴν. Ἐὰν μοὶ ὁμολόγης τὴν ἀλήθειαν, θὰ συνεχώρουν μίαν παρεκτροπὴν σου, ἀλλὰ μοὶ ὠρκήσθης εἰς τὴν τιμὴν σου, καὶ ἐψεύσθης ὡς ὑπέρτης, ὅστις συλλαμβάνεται ἐπ' αὐτοφώρῳ. Ἐγὼ, ἐψεύσθην ποτὲ εἰς σέ; Λοιπὸν τὰ αἰσθημάτων μου ἦσαν μάταια μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης. Παρεδίδην εἰς σέ. Δικαιονύουσα τὸ πᾶν μετὰ χαρᾶς, περιεφρίνισα τὰ πάντα μετ' εὐφροσύνης. Ὅλοι οἱ Παρίσιοι γνωρίζουσι τὰς σχέσεις μας, ὁ σύζυγός μου, οἱ φίλοι μου. Μὲ ἠγάπας, καὶ σὲ ἠγάπων. Τί μὲ ἔμελλε διὰ τὴν τιμὴν μου, ἐνῷ μὲ ἀπεκοίμιζεν ὁ ἔρωτός μου;

— Ναί, ἐψεύσθην ἀνάνδρως, ἐφοβῆθην μὴ σὲ ἀφανίσω. Ἀλλὰ σὲ ἀγαπῶ, σὲ ἀγαπῶ, δὲν δύναμαι νὰ ζήσω ἄνευ σοῦ.

— Ἐγὼ, δὲν σὲ ἀγαπῶ πλέον, σὲ περιφρονῶ. Χαῖρε.

Ἔστη πρὸ τῆς θύρας μὲ ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας, καὶ μὲ ἠνωρθωμένην τὴν κεφαλὴν.

— Ἀκουσιν, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, μὲ γνωρίζεις ἐὰν δὲν μὲ συγχωρήσῃς θὰ φονευσθῶ.

Ἐκείνη ἀνεκίχχασε.

— Ἐ, λοιπὸν, ἄς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον δι' αὐτά.

Ὁ Ἐρρίκος παρεμέρισε καὶ εἶπε ψυχρῶς:

— Καλὰ. . . Ἔστω.

Β'

Κατὰ τὴν συνθήκην τοῦ ὁ Ρυὰν ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κατὰ τὴν ἐβδόμην ὥραν. Τῷ εἶπον ὅτι ἡ κόμησσα ἠσθάνετο κεφαλαγίαν καὶ ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ δεχθῇ ὑδένα. Τὴν κεφαλαγίαν δὲν παρεδέχετο ὡς νόσον ἀξίαν λόγου, καθόσον οἱ ἐξυχολοὶ δὲν πιστεύουσι ποσῶς εἰς τὰς νευρικὰς παθήσεις τῶν ἄλλων. Ἐκτάκτως ὁ ἀνὴρ οὗτος, ὁ φημιζόμενος διὰ τὰς προσόδους του, τὰ ἐκατομμύριά του καὶ τὴν πληθὺν τῶν ἵππων του, ἦτο μόνος, κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην.

Ἡ συνήθης θεραπεία τῷ ἔλειπεν. Εἰσῆλθε νὰ δευπνήσῃ.

Τῇ ἐπαύριον προγευματίζων, ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν: «Ἡ κόμησσα ὑπέφερε καὶ δὲν ἠδυνήθη οὐδένα νὰ ἴδῃ». Ἡ Φερνάνδη τέλος, μόλις τὴν τρίτην ἡμέραν ἠδυνήθη νὰ ἐμφανισθῇ, ὡχρῆ, μὲ ὀφθαλμοὺς ἐσβαρημένους, κατάκοπος ἐκ θανάσιμου τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ ὥρῶν ἀγωνίας.

— Παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσῃτε, εἶπεν εἰς τὸν σύζυγόν τῆς, ἀλλ' ἤμην ἀσθενής.

Ὁ Ρυὰν τῇ ἔψυσε τὴν χεῖρα, χωρὶς νὰ ὀμιλήσῃ, τῇ προσέφερε τὸν βραχίονα καὶ τὴν ὀδήγησεν εἰς τὸ ἐστιατήριον. Ἐκ τῶν παραθύρων, καὶ διὰ μέσου τῶν δένδρων διήρχετο ἀκτίς ἡλίου τοῦ Φεβρουαρίου, ἥτις ὀμοιάζει πρὸς μεδίωμα κατηφές.

Ὁ κόμης ἔτρωγε μὲ ὀρεξιν πρόγευμα τι λιτὸν καὶ θρηπτικόν, ὡς ἀνὴρ ἐπὶ πολὺ ἐργασθείς. Ὁ σύζυγός καὶ ἡ σύζυγός ἀντήλασσαν μόνον λέξεις τινὰς πρὸ τῶν ἱσταμένων ὑπηρετῶν. Κατὰ τὸ σῆθητες τὴν ἐνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν, ὁ κόμης ἠγέρθη τῆς τραπέζης, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Ἐχω ἀνάγκην νὰ συνομιλήσω μαζὺ σας, προσφιλῆς μου φίλη, εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του. Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς συνοδεύσω εἰς τὸ δωμάτιόν σας;

Ἡ Φερνάνδη ἐξεπλάγη, ὅτι ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν μετὰ δεκαετῆ γάμον ὁ κόμης παρεκλίνε τῶν συνθηθειῶν του.

— Μὴ λησμόνει, τῇ εἶπεν ὁ κόμης, ὅτι τὴν ἐσπέραν ταύτην εἶνε ἡ παράστασις τῆς «Πριγκιπέσσης δὲ Βαγλάδ». Εὐχαρίστως βλέπω ὅτι θὰ ἠμπορήσῃς νὰ ἔλθῃς.

“Οτε έφθασαν εις τὸ δωμάτιον, ἡ Φερνάνδη καθίσασα παρετήρησε τὸν σύζυγόν της, ἄνδρα ὑψηλόν, λεπτόν, ψυχρόν, λίαν ἀτάραχον, οὐτινος οἱ σταθεροὶ καὶ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ ἐμειδιῶν.

— Προσφιλὴς Φερνάνδη, ἐπιτρέψόν μοι νὰ ἐκθέσω καλῶς τὴν ἀμοιβαίαν ἔσθιν μας. “Οτε σὲ ἐνυμνεύον ἦσο δυστυχῆς” δὲν ἐξήγησα τὸν ἔρωτά σου, ἀλλὰ τὴν φιλίαν σου. Ἐγὼ τότε εἶχον ἠλικίαν διπλασίαν τῆς ἰδικῆς σου. Μοὶ προσέφερες τὴν ὑπερήφανον καλλονὴν σου, τὸ ἀσύγκριτον πνεῦμά σου, τὴν ἐξαιρετικὴν ἀνατροφὴν σου, ὃ δὲ οἰκὸς μου κατέστη ἐκ τούτου εἰς τῶν τριῶν ἢ τεσσάρων, οὓς ὡς παράδειγμα ἀναφέρουσι. Ἐγὼ νομίζω ὅτι πιστῶς διετήρησα τὸ σιωπηλὸν συμβόλαιόν μας. Ὁ βίος σου εἶνε ἐξ ὀλοκλήρου ἐλεύθερος. Δὲν σοῦ ζητῶ ἢ ἐν πράγματι νὰ μοὶ ὁμολογήσῃς ὅτι ἔχεις φίλους μᾶλλον ἐπιστηθίους ἐμοῦ ὀφείλω νὰ σοὶ ἐκφράσω τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην, διότι δὲν ἔχω ἄλλο τι μέχρι τοῦδε ὅπως σ’ ἐλέγξω. Αἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες, τοὺς ὁποίους δέχεσθε εἶνε ἅπαντες θελκτικοί. Ἀγαπᾶτε τοὺς πνευματώδεις νέους ὡς τὸν Ρουβραί, τοὺς τεχνίτας ὡς τὸν Ἑρρίκος Σερβαίν δὲν βλέπω τί κακόν.

Ἡ Φερνάνδη ἀνεκίρτησε, καὶ ὁ κόμητις ἐπανελάβην ἀτάραχος, χωρὶς οὐδεμίαν λέξιν νὰ προσφέρῃ ἐντονώτερον.

— Πολλὸ διασκεδαστικὸς αὐτὸς ὁ Ρουβραί. Τί πνεῦμά ἰ τί κρίσις! Χαρίεις, δὲν εἶνε ἀληθῆς; — Δὲν ἐρουθριᾶτε ποσῶς. Δὲν εἶμαι ζηλότυπος πρὸ ἔτους σχεδὸν τὰ γνωρίζω. Δυστυχῆς Ρουβραί! Ὁ φίλος σας ὁ Ἑρρίκος Σερβαίν σας ἐκπλήσσει. Χαρίεις ἐπίσης καὶ οὗτος, ἀνήρ πνευματώδης, ἀλλ’ ὀλίγον ἀγέρωχος σὺ, ἦτις εἶσαι φίλη του, συμβούλευσέ τον ν’ ἀπαλύῃ τὸν χαρακτήρα του. Τὸ παιδί τοῦτο εἶνε καλόν, ἀλλὰ πολὺ ἐπιτηδύεται τὴν περιφρόνησιν τοῦ χρίματός. Ὁ Ρουβραί, ὁμιλεῖ πάντοτε περὶ τῶν ἰππων του, ὁ Σερβαίν περὶ τῆς μουσικῆς ἐμπνευσῶς του. Θεέ μου! δὲν ζητῶ περισσώτερον παρὰ νὰ ἤμην καὶ ἐγὼ ὠσαύτως μουσικός. Ἀλλὰ τί τὰ θέλεις, εἰς τοὺς τρόπους τῶν νέων εἶμαι πολὺ εὐαίσθητος. Ἐάν ὁ Σερβαίν ἦτο τόσῳ ἀξιαγάπητος ὡς ὁ Ρουβραί σὲ δεθαῶ ὅτι δὲν θυτηρεστούμην.

Ἡ Φερνάνδη ἤννοιε τὰ πάντα καίτοι ἡ καρδιά της ἦτο ψυχρά, τὸ θάρρος ὅμως ταχέως τῇ ἐπανήρχετο. Ὁ ἀπῆντα καθ’ ἡν στιγμήν ὁ σύζυγός της — ὅστις ἔμενεν ὀρθῶς ἔτι, — ἐκάλητο πλησίον της, μετὰ τοῦ αἰωνίου ἐκείνου αἰνιγματικῶς μειδιάματος.

— Καὶ ἀπὸ σὲ ὑπεχρέωσα νὰ δώσῃς μίαν συμβουλίαν εἰς τὸν φίλον σου Σερβαίν, ἐπανελάβην, ἐπιτρέψον, παρακαλῶ, νὰ δώσω ἐπίσης μίαν καὶ εἰς σέ. Γνωρίζεις, ἀγαπητῆ Φερνάνδη, ὅτι τὸ πλεῖστον τῆς ζωῆς τὸ ἐμίσησά; Ἐγὼ ἐδῶ εἶνε τὸ δρᾶμα. Τὸ τέλος τοῦ δράματος εἶνε πάντοτε τὸ σκάνδαλον. Ὁ κόσμος λοιπὸν τὰ πάντα συγγώρει πλὴν τοῦ σκανδάλου. Ἡ γνώμη! Σεβάζητι αὐτὴν! Ἐδῶ εἶνε τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς. Σὲ βλέπω λοιπὸν νευρικὴν καὶ ἀσθενή. Ἡσύχασε καὶ ἰατρευθήτι. Σκέψθητι ὅτι καὶ σὺ καὶ ἐγὼ εἴμεθα ἄτρωτοι ὅταν ἀπεψώμεν τὸν θόρυβον. Ἡ κοινὴ γνώμη, ὅποια δύναμις, προσφιλῆς μου!

Ἡ Φερνάνδη σιωπηλῶς ἀπῆντα διὰ χειρονομίῶν, ἀλλ’ ἡ αἰδῶς προεόιδε τὴν γυναικα. Ἀφῆντι ὁ σύζυγός της τῇ προσέθηκε.

— Ὁ νέος ἔραστής σου δὲν μοι ἀρέσκει ποσῶς, θὰ προσείμων τὸν ἔστρον.

Διότι ἐπίστευσαν ἀληθῶς ὅτι ὁ Ρουβραί, τὸ ἄχαρι τοῦτο καὶ προσμειδῶν ζῶν, ἦτο ὁ ἔραστής της.

Ἐψαυσε τὴν χεῖρα της συζύγου του καὶ ἐξήληθε. Τὸ πρόσωπόν του ἀνέλαβεν ἀπαθῆς τι ὕφος, διέβη τὰ δύο δωμάτια, καὶ τὴν μακρὰν στοᾶν τὴν κοσμουμένην δι’ εἰκόνων καὶ ἀγαλμάτων, τὰ ὁποῖα ποτῶς δὲν παρετήρησε. Θελαμηπόλο: τις πιστὸς τὸν περιέμενεν εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου. Ὁ ἀνὴρ οὗτος βλέπων τὸν κύριόν του ἠγέρθη καὶ εἶπε.

— Ἡ ἀλληλογραφία τοῦ κυρίου κόμητος εἶνε ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ὁ Ρυᾶν εἰσήλθε καὶ εὔρε πεντηκοντάξια ἐπιστολῶν πρὸς αὐτὸν ἀπευθυνομένων. Δὲν ἔλαβεν

ἀνάγκην τοῦ γραμματέως του. Ἡνέφξε τὰς ἐπιτολάς ταύτας μίαν πρὸς μίαν μόνος του καὶ τὰς ἀνεγνώσκει ταχέως. Τὰς ἔθηκεν ἀπάσας σχεδὸν εἰς γραμματοθήκην τινά, πλαγίως δὲ ἔθεσεν ἐκίνας, αἵτινες ἔχρηζον ἀπαντήσεως. Ἀπεσφράγισε μίαν τῶν τελευταίων καὶ ἐμύρρασεν. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἤρχιζε διὰ τῶν δύο τούτων λέξεων Ἡ προσφιλῆς μου. Ἀκολουθῶς ἔστρεψε τὸν φάκελλον καὶ εἶδε τὸ ὄνομα τῆς συζύγου του. Ἀμυδρὰ λάμψις ἐξήστραψεν ἐκ τοῦ βλέμματός του. Ἀνέγνωσε:

«Προσφιλῆς μου!
«Θὰ λάβῃς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην τὴν μεσημβρίαν τὴν στιγμὴν αὕτην εἶσαι πάντοτε μόνη. Θὰ σὲ περιμένω εἰς τὴν ὁδὸν Κλέβερ τὰς τρεῖς ἂν δὲν ἔλθῃς, ἂν δὲν με συγχωρήσῃς, φονεύομαι.»

«Ἑρρίκος.»
Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ κόμητος ἐξήστραψαν ἐκ νέου. Μορρασμός συνωφρῶσας τὰ λεπτὰ χεῖλη του. Ἔθετο τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ θυλάκιόν του, ἠγέρθη καὶ κράζων τὸν ὑπηρέτην:

— Τὴν ἄμαξάν μου! εἶπεν.

Γ’

Ἡ Φερνάνδη ἦδη συνεπλήρου τὸν στολισμὸν της διὰ νὰ ἐξέλθῃ. Ἦτο ἡ πέμπτη ὥρα, καὶ ἦν συνήθως ἀνεχώρει ὅπως ριφθῆ εἰς τὰς ἀγκύλας τοῦ ἔραστοῦ της. Μετὰ τὸ πρόγευμα σκέψις σκληραὶ σκετάρασσον τὴν ψυχὴν της, καὶ ὀλίγον κατ’ ὀλίγον ὁ πόνος τῆς ζηλοτυπίας τὴν κατέτρωγεν. Ὁ ἔρω: ἤρχιζε ν’ ἀναζητῆ εἰς τὴν ζωηρῶς προσβεβλημένην ἐκείνην καρδίαν ὁ κόσμος τῇ ἐφαινετο κενὸς ἂν ὁ Ἑρρίκος δὲν τὸν ἐπλήρου. Ὁ Ρυᾶν ἀφῆντι παρουσιάσθη.

— Ἐπιτρέψόν μοι νὰ ἔλθω, ὄχι διὰ ν’ ἀναγγεῖλω τι, ἀλλὰ νὰ εἶπω κἀτι, τὸ ὁποῖον ἐλησμόνησα μοὶ ἐνεχείρισαν κατὰ λάθος πρὸ ὀλίγου τὴν ἐπιστολὴν αὕτην, τὴν ὁποῖαν ἀπεσφράγισα. Ἰδοὺ αὕτη.

Καὶ παρατηρῶν τὴν Φερνάνδην κατὰ πρόσωπον τῇ ἔπεινε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Ἑρρίκου.
Ὁ σύζυγός της τὴν ἀνεγνώσεν. Ἀπειραὶ σκέψεις προσέβαλον τὸ λογικόν της. Ἡννοῖε τὸ δρᾶμα ὅπερ ἐνώπιόν της ἐξέτυλλισετο, καὶ ὅπερ ὑπέφερεν ἄνδρες. Παρετήρησε τὸν κόμητα ἀτενώς, ἀνεγνώσεν τὸν τελευταῖον στίχον, ἔρρηξε κραιώγη, καὶ ὀργίλη ἠρώτησεν:

— Ὁ Ἑρρίκος;
— Ἀπέθανεν!

Ἐστράφη περὶ ἑαυτὴν καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς ὡς πληγὴν πτηνόν. Ἀλλ’ ἐγερθεῖσα ταχέως καὶ μηχανικῶς, χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν, χωρὶς νὰ χύσῃ δάκρυ, διήλθε τὸ δωμάτιον, καὶ ἀκολουθῶς τὰς αἰθούσας. Φθάσασα εἰς τὴν αὐλὴν ὑπερεπήδησε τὴν ὑψηλὴν τοῦ ἀμαρσοσταίου θύραν. Ἀμαρτὰς τις διήρξατο τὴν ἐσταμάτησε.

— Εἰς τὴν Σαμαριτίδα, εἶπε τῷ ἀμαξηλάτῃ. Δέμενεν ἀκίνητος, εὐθίσωμος, χωρὶς νὰ στηρίζηται εἰς τὸ θάθος τοῦ ὀχήματος, μὴ ἀκούουσα καὶ μὴ βλέπουσά τι. Ὅτε ἡ ἄμαξα ἔσθη πρότινος κρηπιδώματος κατῆλθε τὰς ἐφθαρμένας βαθμίδας, διηυθύνθη πρὸς μικρὰν γέφυραν, καὶ ἐπέβη πλοιαρίου. Ἐκεῖ ἔσθη καὶ παρετήρησε τὸν φιλόξενον Σηκοιάναν. Πυρκαῖαν μεγάλην ἠσθάνετο ἐν τῇ καρδίᾳ της, μεγίστη δὲ ποσότης ὕδατος ἐχρυσίζετο νὰ τὴν σβύσῃ. Ὀλισθήσεν εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ ἐκυλίετο μεθ’ ἠδονῆς εἰς τὸ μαρμαῖρον τοῦτο σβάνον.

Οἱ ἐν τῷ πλοιαρίῳ καὶ οἱ ἐπὶ τοῦ κρηπιδώματος, σκετάρασσοντο, ἐφώναζον.

— Δὲν εἶνε τίποτε.

Τὴν ἀνέσταν ἀμέσως. Τὴν ἐνέδυσαν, ἀκυλούθως δὲ περιτυλίξαντας αὕτην διὰ μαλλίνου σκεπίσματος, τὴν ἔθεσαν ἐπὶ πλαιαῖς κλίνης.

Ἐξῶ τὸ πλῆθος ἐφλύρα:.
Ὁ Ρυᾶν ὅστις εἶχεν ἀκολουθήσει τὴν κόμησσαν, διέσχισε τὸν ὄχλον, εἰσήλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, συνεννήθη ταχέως μετὰ τοῦ ἀτυνομίου, ἀπέπεμψε τὸ πλῆθος, καὶ θίσας κρυφῶς γραμμάτιον χιλίων φράγκων ἐπὶ τῆς ἐστίας, ἐτοποθέτησε τὴν σύζυγόν του εἰς ὄχημά τι, ὅπερ τοῦ ἐπανεφέρεν εἰς τὴν οἰκίαν των.

Ἡ δυστυχῆς εὐρίσκετο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης της, καὶ ἀνεμυμήσκετο πέντων. Φρίκη!

ἐπίστευσεν ὅτι θὰ παρδίδετο εἰς τὸν ἤρεμον θάνατον, ἀλλ’ ἡ ἐπανήρχετο εἰς τὸν σκληρὸν βίον. Παρετήρη: ἀκόπως. Λαμπρῆ ἐφώτιζε τὸ δωμάτιον, καὶ εἶδε τὸν σύζυγόν της ψυχρῶς αὕτην προσδελκόντα.

— Μὴ λησμονεῖ, ἀγαπητῆ, ὅτι ἐντὸς δύο ὥρων πρέπει νὰ σὲ ἴδωσι ὅλοι οἱ Παρίσιοι.

Τρῆμος τὴν κατέλαβεν. Ὁ Ρυᾶν προσέθηκε διὰ τόνου βραδέως:

— Ἐννοεῖς ὅτι δὲν ἠμπορῶ νὰ γείνω καὶ παῖγιον αἱ γυναῖκες θὰ σ’ ἐνδύσουν.

Αἱ θαλαμηπόλοι ἔλαβον τὸ ἔτι ζῶν πτώμα καὶ τὸ ἐνέδυσον, ἡ Φερνάνδη ἀπελιποθεῖσα. καὶ μὴ ἔχουσα τὰς δυνάμεις ὅπως ἀντιστῆ, οὔτε τὴν φωνὴν ν’ ἀγανακτήσῃ, ἀφῆκεν ἑαυτὴν εἰς τὴν διάθεσιν τῶν θαλαμηπόλων. Περιέβαλλον τὴν ὡς κηρὸν κητρίνην ἐκείνην μορφήν φόρεμα ἐξ ὑφάσματος στικτοῦ, καὶ ἔθετον ἀκτινιβολοῦντας ἀδάμαντας ἐπὶ τῶν γυμνῶν ὤμων της. Ἐνέπηγον ἄνθη εἰς τὴν κόμητις της, καὶ προσήρμοζον τὰ εἴκοσι κομβία τῶν ἐκ μελανοῦ δερμάτος χειρῶν τὸ ἀνθρώπινον τοῦτο πλάσμα. τὸ τρωθὲν ἐν τῇ ψυχῇ καὶ τῷ σῶματι, ἠσθάνθη ἑαυτὸ κατακαταβανόμενον ὡς εἰ ὑπὸ πνιγμοῦ καθ’ ὕπνου: ἐπερχομένου ἤθελε νὰ κλαύσῃ, νὰ φωνάζῃ, καὶ δὲν ἤδύνατο, τῇ ἐφαινετο δὲ ὅτι ὁ βίος της παρέρχεται στάγδην, μετὰ τὸν συλλογισμόν ὅτι ὁ θάνατος, ἡ σκληρὰ αὕτη τιμωρία, εἶνε ἀνεκτὸς ἀνευ λήθης καὶ σκέψεων.

Ἡ δευτέρα πρᾶξις τῆς Πριγκιπέσσης δὲ Βαγλαδ ἔμελλε ν’ ἀρχίσῃ, ὅτε ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ρυᾶν εἰσήλθον εἰς τὸ ὕπ’ ἀριθ. 27 θεωρεῖον. Φρικίανσι κατέλαβε τὸς θεάτας. Ἐγένετο τοσοῦτος πταγὸς περὶ τοῦ θανάτου τοῦ μελοποιοῦ εἰς τοὺς διαδρόμους, ὥστε ἡ παρουσία τῆς κομητήσσης Ρυᾶν ἐφαινετο αἰνιγματῆ ἠγνῶσι λοιπὸν ἡ κόμησσα τὴν αὐτοκτονίαν τοῦ ἔραστοῦ της; Ἄδύνατον. Μήπως τὴν ἠπάτησαν; Ὁ Ἑρρίκος Σερβαίν δὲν ἦτο φίλος της; Ἡ φήμη δὲν διέσχισε τοὺς Παρίσιους; Τί παρενέβη εἰς τὴν ἀλήθειαν τῶν πραγμάτων; Ὁ Ρυᾶν ἠσθάνθη ὅτι καὶ ἐπ’ ἐκείνου ἀντανακλᾷ ἡ ἀγωνιώδης περιέργεια τοῦ ὄχλου. Ἐκυψε καὶ εἶπε τῇ κομητῇ χαμηλοφώνως:

— Θάρρος, Φερνάνδη!... Ἡ κοινὴ γνώμη! Ἐστράφησαν πρὸς τὴν ὀρχήστραν διὰ νὰ φωνηται ὀλιγώτερον. Οἱ νεολόγοι ἔτρεχον ἀπὸ καθίσματος εἰς καθίσμα.

Εἰς γυνίαν τινά ἐφλύραρον τρεῖς Παρίσιοι. Ὁ πρῶτος εἶπεν:

— Ἐξ’ ἀπικτο: δὲν ἦτο ἔραστής της.

— Ὁ δεῦτός:

— Μπᾶ!

Ὁ τρίτος προσέθηκε δι’ ἐλαφροῦ μειδιάματος:

— Θὰ ἀναβῶ νὰ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν εἰς τὸ θεωρεῖόν της. Παρατηρήσατε διὰ τῶν διόπτρων τὴν κόμησσαν καλῶς. Ἰδετε ὅποσον ἀγέρωχος θὰ φανῇ!...

[Revue des Deux Mondes.]

ΓΕΩΡ. Δ. ΜΑΝΕΣΗΣ.

ΒΕΛΑΙΡΕΤΟΣ ΒΥΚΑΙΡΙΑ

Ὁ λ’ ἰστικὸς ὀλοκλήρου σειραὶ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ ἐλδιδόμενου Ποιητικῶ Ἀρθῶρος ὑπολείπονται παρὰ τῇ διευθύνσει. Ἐκτίστην τούτων, ἀπαρτιζομένην ἐκ 55 πρόπων τυπογραφικῶν φύλλων ἤτοι σελ. 816 εἰς ὄργανον μέγχι δυνάτις νὰ ἀποκητῆ, ἐν μὲν τῷ ἐσωτερικῷ ἀντι. δρ. 8 μόνον, ἐν δὲ τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 10. Ὑπάρχουσι πρὸς τοῦτους διαθέσιμοι σειραὶ τοῦ Β’ τόμου ἐκ τυπογρ. φυλ. 27, ὡς ἔγγιστα, ἀντι τοῦ ἡμίσεος: τῆς ἀνωθι τιμῆς.

Μεθ’ ὅτι ὑπὲρ τοῦ περιοδικοῦ τούτου καὶ τῆς ἐθνικῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς: ἄπας ὁ ἡμίστερος τύπος ἔγραψε, κρινομένην περὶ τῆν πᾶσαν παρ’ ἡμῶν σύστασιν. Οὐχ ἦτον ὑπομνηστικὸν παντὶ φιλομουσῶν ὅτι ἀντὶ ἐλαχίστου τιμηθέντος: ἀποκτῆ τις βιβλίον περιέχον τὴν πλουσιωτέραν ἐν Ἑλλάδι ποιητικὴν ἀνθολογίαν, τὰς βιογραφίας: πλείστων τῶν ἡμετέρων ποιητῶν, σπουδαίας μελέτης περὶ ποιήσεως: καὶ μετάρρασιν τοῦ ἀπρημίλλου μυθιστορηματος: τοῦ ἀθανάτου Φωκίλλου:

Αἱ ΤΕΛΕΥΓΑΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ